

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

NAŠ UVODNIK

Danes lahko ženska...

Mara Gergolet

Apoteoza ženske. Osmi marec ni več čas žolčnih polemik; na vseh časopisih so bile ženskam namenjene prijazne besede in priznanje za (skoraj) doseženo enakopravnost. Tisočletna krivica je ali bo poravnana, zapostavljenost izbrisana. Mimoze vržene na pot novi, drugačni bodočnosti.

Danes lahko postane ženska kirurg, lahko se še naprej posveča izključno otrokom in družini, lahko poleti v vesolje, če si to želi, in ima za to dovolj sposobnosti. In vendar se za tem spravljenim videzom krešejo protislovja. Zato, ker za ženske ni lahko. Zato, ker tudi niso brez krivde.

Zakaj lahko filozof J. Guittton reče, da je moralna kriza sodobnega sveta kriza ženske? Morda zato, ker so ženske od nekdanj edini pravi posredovalec življenjskih vrednot mlajšim generacijam. So srce družine, ki bije neslišno, uglašujejo spore, povezujejo; svoje življenje posvečajo drugim. Mama se do mozga izčrpa, da bi rešila sina, ki je zasvojen z mamili, ga sprejme, tudi če je ubijalec. Vrednot ne prenašamo z besedami, ampak z dejanji. Če se otrok nauči solidarnosti, se je nauči, ko gleda mamo, ki se žrtvuje zanj.

To globinsko podobo ženske so najboljše dojeli umetniki. Za Danteja je Beatrice vodnik v božje kraljestvo, za Cankarja je ženska-mati mučenica, ki daje otrokom »svoje meso in kri«. Ne poznam nobenega dela, kjer bi bil moški tako opisan. Morda zato, ker so veliko evropsko literaturo pisali moški. Toda tudi v tisti, ki so jo pisale ženske (Sapfo, E. Dickinson, sporna Simone de Beauvoir), je moški kvečjemu moralni voditelj, nikoli odrešitelj. Ženska je od nekdanj veliki simbol in inkarnacija ljubezni.

Kaj se je zgodilo danes? Danes ženska lahko izbira. Lahko se odloča za družino ali ne, za kariero ali ne, za angažiranost v družbi ali odmaknjeno življenje, lahko skratka izbira - prav tako kot moški - med egoizmom in predanostjo sočloveku. Ta izbira pa ni odvisna od vnaprej določenih vlog, ampak - čisto na dnu - od ponotranjene lestvice njenih vrednot. V trenutku, ko se ženska posveča izključno sebi, raztrešči s svojim zgledom tudi moralni dekalog za mlajše generacije. Če mladi usvojijo mit Claudie Schiffer, bodo rastle mladi brez idealov.

Imam vtis, da se določeni katoliški krogi izogibajo odprtega pogovora o ženskem svetu. Vse, kar je ženskega, diši po feminizmu; in to po profikrščanskem. Vendar je vprašanje ženske v svobodnem svetu ključno. Rešitev gotovo ne obstaja v klicu »Vrnite se k loncem!« Veliko več si lahko obetamo od njene prisotnosti v družbi. Zato, ker gotovo bolje pozna tisto drugo polovico prebivalstva in ji spregovori, ker lahko stopi v tvoren dialog z moškim svetom. Mislim, da bi morale ženske poseči po svoji zakladnici in razširiti tisto srčno kulturo, ki so jo ustvarile: mehko, razumevanje, poslušanje namesto prevladovanja, občutljivost za medosebne odnose, intuitivni pristop namesto analitičnega. Prav z večjo žensko prisotnostjo se lahko naša utrjena tehnološka civilizacija prepoji z novo toplino. In zaživi z bolj pristnim človeškim utripom.

Sloveniji so končno odprta vrata v Evropo

Slovenci smo z velikim zadovoljstvom, skoraj z zanosom, sprejeli odločitev, da se naši državi dovoli pričetek pogovorov oziroma postopka o pridruženem članstvu v Evropski uniji. Kot najbolj zaslužna za to se predvsem omenja italijanska zunanja ministrica Susanna Agnelli, ki da je »prižgala zeleno luč Sloveniji.« Toda omenjena odločitev je zagotovo posledica skupnih opredelitev in stališč vseh držav, članic Evropske unije. Odločitev v prid Slovenije je bila očitno sprejeta tudi - in nemara predvsem - v ZDA. Med obiskom v Washingtonu so zunanji ministrici Agnelljevi najbrž nedvoumno povedali, da ima Slovenija pomembno vlogo v globalni strategiji in politični usmeritvi zdaj edine velesile na svetu. Sklep o pričetku razgovorov o pridruženem članstvu torej ni sad zgolj »trkanja Slovenije na vrata združene Evrope«, ampak predvsem del realne politike, »ki stvari postavlja na pravo mesto.«

Slovenija hoče čim prej politično in formalno v Evropo, hkrati pa bi rada postala tudi članica vojaške zveze NATO. To je v skladu z istovetnostjo našega naroda, ki izhaja iz zahodne Evrope in kamor bi se rad, po več kot pol stoletja trajajoči prevladi drugačnega sistema, (tistega, ki se je v bistvu rodil v Aziji, se potem preoblikoval v komunizem, ki so

ga izvajali v Rusiji in v državah t.i. realnega socializma) čimprej vrnil. Pri vključevanju v Evropo in vojaško zvezo NATO gre torej za skupna vprašanja naše narodne identitete in za vojaško varnost Slovenije.

Naša država se sicer nasploh poskuša čim prej ločiti od vsega, kar jo še povezuje z nekdanjo Jugoslavijo. O tem je bilo v zadnjem času kar nekaj primerov. Slovenija je npr. osupnila v napestosti in takoj nato odločno protestirala zaradi domnevne izjave generalnega sekretarja Organizacije združenih narodov Boutrosa Ghalija, da Združeni narodi težijo k obnovi bivše države. Dejansko je Boutros Ghali govoril o obnovi zaradi vojaških spopadov porušenih območij v Sarajevu in drugod v Bosni in Hercegovini, na Hrvaškem in v drugih predelih razpadle skupne države. Torej ni izrekel nobene zahteve o

nekakšni obnovi bivše Jugoslavije. Beseda obnova ima v slovenščini več pomenov in šele potem, ko so javna občila ponovila besede, ki jih je Boutros Ghali med obiskom na Dunaju resnično izrekel, so nas spet pomirili.

Z izrednim navdušenjem v Sloveniji spremljajo tudi razne oblike vojaškega delovanja med našo državo in deželami, članicami vojaško-obrambne organizacije NATO. V vadbenem središču slovenske vojske na Pokljuki so se več dni skupaj urili pripadniki posebne enote marincev iz Anglije ter vojaki izbranih enot naše vojske. Slovenske oblasti in javnost so prisrčno sprejeli tudi prvi obisk kakšne ameriške vojaške ladje v našem morju. Na tak obisk je v koprsko luko najprej priplula manjša fregata Robert G. Bradley. Posadka šteje 247 mož, med mornarji pa je bilo tudi nekaj potomcev Slovencev, ki so po letu 1945 šli iz

(se nadaljuje na 3. strani)

Družine: celice miru?

V sedemdesetih letih so psihologi trdili, da ni pomembno, koliko časa preživimo s svojimi otroki; pomembno je, da so tisti trenutki, ki jih posvečamo otroku, intenzivni, kvalitetni.

Osebno menim, in to iz izkušenj, da je pomembno tudi, koliko časa se ukvarjamo z njimi. Otrok pač ni zmožen napisati na listek svojih dvomov, nebogljenosti, začudenj, novih spoznanj itd. In jih predložiti očetu ali materi zvečer, ko prideta z dela. Trenutki otrokove rasti v družbi staršev so izgubljeni, otrokova pričakovanja in vprašanja pa ostanejo nepotešena.

V neki reviji je bila objavljena anketa, iz katere izhaja, da se oče posveča svojemu otroku povprečno 3-4 ure na dan. Postavlja se vprašanje, koliko časa na dan se s svojimi otroki pogovarjamo, če se sploh z njimi pogovarjamo. Ali se sploh najde čas za dialog med člani družine? V vrtincu vsakdanjih opravkov ni čudno, da si člani iste družine postanejo tuji, da ne vedo drug za drugega. Dom jim je postal hotel, kjer je poskrbljeno za prenočišče in hrano.

V spirali nasilja, ki ga srečujemo na naši vsakdanji poti, morajo

postati družine celice miru. Otrok vsrkava nasilje na različne načine. Tu je predvsem televizija, za katero kažejo psihologi in vzgojitelji s prstom kot na glavnega krivca za širjenje kriminala med mladimi; vendar tudi nekatere življenjske situacije lahko otroka utesnjujejo in ustvarjajo v njem napetosti in nasilne reakcije. Lahko je to šola, okolje ali celo družina. Zato je pomembno, da se z otroki stalno pogovarjamo in pazimo, da pogovor nikoli ne zamre. Otroke moramo vzgajati k strpnosti, k spoštovanju do drugih. Tudi med našimi otroki je veliko nestrpnosti, prostaškega izražanja, napačno usmerjene tekmovalnosti. Ne moremo opravičiti določenega ravnanja z ugotovitvami, da delamo za mir: starši v prvi vrsti, ampak tudi šola, šport in razna društva. Tudi na tak način bomo premagovali vojne, kot je tista na Balkanu.

Nadja Maganja

Rigoberta Menchù

Nobelova nagrajenka za mir 1992, glasnica pravic avtohtonih južnoameriških prebivalcev. Po pravici jo lahko imamo za vzgojiteljico k miru.

Takole pravi: »Na prvo mesto postavljam svoje ljudstvo, šele potem osebno srečo... Mir nima meja; verjamem v dialog, v politično rešitev oboroženih spopadov, ki ni zmaga ene sile nad drugo.«

Kdo je Cerkev?

Odlomki iz pastirskega pisma slovenskih škofov za postni čas 1995

Na začetku pridige ali homilije vas duhovniki nagovorijo navadno tako: *Bratje in sestre! Velikokrat preslišimo globok pomen tega naslova. Lahko bi vas nagovorili z besedami iz 1. Pet 2,9: »Vi ste izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod.«*

Vsi smo torej med seboj bratje in sestre, bodisi da smo duhovniki ali redovniki, bodisi da živimo med svetom ali za samostanskimi zidovi. Vsi imamo enako krstno dostojanstvo, smo eno telo v Kristusu, smo živi in sveti kamni svetišča Svetega Duha. Imamo isti končni cilj: večno življenje, in isti neposredni cilj, za katerega se moramo nenehno truditi: živeti zmeraj v čim popolnejšem prijateljstvu z Bogom.

Večkrat slišimo, posebej iz ust mladih, kritiko: obhajanje mašne daritve ali zakramentov je zmeraj enako. Ne bomo se tu zadovoljili s prepoceni odgovorom, češ zmeraj dihamo isti zrak, zmeraj se veselimo istega sonca in se ga ne naveličamo, ker pač brez zraka in sonca ni življenja. Naš odgovor mora biti globlji.

Že v 2. stoletju je bila znotraj Cerkve pomembna debata: kdaj naj bi praznovali Veliko noč? Eni so bili za 14 nizan, to je dan, ko je Jezus umrl, ali pa na nedeljo po tem dnevu. Prevladalo je drugo mnenje.

Leta 325 je nicejski cerkveni zbor določil, naj se Velika noč praznuje na nedeljo po prvi spomladanski luni. To je v spomladanskem času, ko pomlad sledi zimi in jo nekako premaga. Od leta 1582 pa se Velika noč obhaja med 22. marcem in 25. aprilom. Zadnji datum pride zelo redko v poštev.

Ta veliki dan je že po mnenju tedanjih vernikov zaslužil ali potreboval posebno daljšo pripravo; že ob

Božje ljudstvo ima delež pri Kristusovi duhovniški službi. Mašna daritev je božja služba Cerkve. Kdo pa je Cerkev? Kdor pod to besedo razume samo duhovnike ali kler, bo pri mašni daritvi le gledalec neke predstave, ki so jo priredili drugi in jo predvajajo brez njegovega sodelovanja. Nikakor se mu ne bo zdelo potrebno, da mora biti prav on zraven. Liturgija pa poudarja Cerkev kot sveto božje ljudstvo pod vodstvom posvečenih pastirjev.

Cerkev smo torej vsi, ki smo zbrani okrog oltarja. Mašne daritve torej ne darujejo samo duhovniki, marveč na svoj način tudi božje ljudstvo. Kako veliko dostojanstvo božjih otrok!

Veliki duhovnik nove zaveze Jezus Kristus je namreč dal vsem udom Cerkve delež pri svojem vzvišenem duhovništvu, čeprav seveda ne vsem v enaki meri. Krst je na neki način kristjanovo »mašniško posvečenje«, saj krstni pečat, neizbrisno znamenje, ni nič drugega kot delež pri Kristusovem duhovništvu. Po njem smo nepreklicno določeni za vzvišeno službo Bogu. In prvo sveto obhajilo (nekoč združeno s krstom) je kristjanova »nova maša«. Od takrat naprej kristjan do konca svojega zemeljskega popotovanja daruje Bogu javno daritev. Sveta maša utrdi v njem njegovo

duhovništvo in od nje odhaja v svojo družino, v svoj poklic in v javno življenje.

Udeležba pri Kristusovi učiteljski službi usposablja in zavezuje krščanske laike, da v veri sprejemajo evangelij ter ga oznanjajo z besedo in dejanji. Kako vzvišena služba: novost in moč evangelija napraviti vidni v vsakdanjem družinskem in družbenem življenju!

Ni dvojnega krščanstva, kakor ni dvojnega končnega cilja in kakor ni dvojnega Kristusa. Ni dvojne Cerkve, izmed katere bi bila ena Cerkev klerikov, druga laikov; ena Cerkev redovnikov, druga Cerkev tistih, druga Cerkev manj popolnih. Vsi smo poklicani k svetosti in popolnosti.

Potemtakem lahko kdo živi bolj sveto življenje med svetom kot drug v samostanu; krščanski laik je lahko popolnejši kot redovnik, duhovnik ali škof. Odvisno je od tega, kako sodeluje z milostjo, kako opravlja vodstveno službo, se pravi, da v sebi zatira greh in slaba nagnjenja, razvija pa dobre lastnosti.

Lani smo sklenili mednarodno leto družine. Kot odmev tega leta naj bo naš klic: Dajte nam svete krščanske laike in imeli bomo svete redovnice, svete redovnike, duhovnike in škofo!

325. leta

koncu 4. stoletja so začeli s 40 dnevi priprave: od pepelnice do velikega tedna. Število 40 se v Svetem pismu in v Cerkvi sploh rado ponavlja: za časa Noeta je deževalo 40 dni in 40 noči, Judje so potovali po puščavi 40 let, Mojzes je bil 40 let na gori Sinaj, kjer je dobil 10 zapovedi, starši so prinašali otroka v tempelj 40 dni po rojstvu, Jezus se je postil 40 dni... Ta številka je postala simbol in predstavlja polnost in se ne ujema z okroglo številko.

Naša priprava na Veliko noč traja 40 dni. Ta priprava pa je osebna in

skupna. Skupna ob vsakem srečanju pri oltarju, osebna pa v mojem zasebnem, odgovornem življenju. Zato je post resen trenutek, ko smo vabljeni, da stopimo vase in se zamislimo. Čim bolj pa bomo stopili vase, tem bolj bomo začutili v sebi Njega, ki je v nas in ga mi nosimo v sebi.

Mnogi ne morejo med tednom v cerkev. Kjerkoli smo: doma, v uradu, na njivi ali v avtu, se lahko zberemo in »mislimo« na to pripravo. Torej ne samo v cerkvi. Pa ne pozabimo na petke, ko se zdržimo mesa! Še nekaj pomembnega: dajmo svojim in javnosti lep zgled! Tega je današnji svet potreben. **d.j.**

12. marca - 2. postna nedelja

Postavimo Jezusu šotor v dolini

Silvester Čuk

Tujci, ki obiščejo Slovenijo, se ne morejo načuditi, ko na vseh hribih in gričih vidijo cerkve, ki so jih z velikimi žrtvami postavljali naši verni predniki. Ta svetišča na višinah so jim bila znamenja zaveze, ki jo je z Bogom sklenilo narodno občestvo ob sprejemu krščanstva in vsak posameznik s krstom.

Ta zaveza je slovesnejša in pomembnejša od tiste, ki jo je Bog sklenil z Abrahamom, ko mu je napovedal, da bo postal oče velikega naroda. Lahko si predstavljamo, kako so, vpreženi v naporno delo v dolinah, na njivah, travnikih, v vinogradih ob pogledu na te cerkve začutili, da se božje kraljestvo gradi tukaj, če svoje delo opravljajo z zavestjo odgovornosti, z »vero v delo«, kot so rekli včasih. Tudi naše delo bo, prav kot naša telesa, kakor nam v drugem berilu zagotavlja apostol Pavel, ob koncu časov praobraženo, povečano. Vse, kar je narejeno z ljubeznijo, ima večno vrednost.

Evangelij druge postne nedelje

z Lukovim peresom pripoveduje o Jezusovem spremenjenju na gori, ki so mu bili priče trije izbrani učenci. Petra je pogled na povečanega Učenika tako očaral, da je prišel na dan s predlogom, da bi tam gori postavili tri šotore: Jezusu, Mojzesu in Eliju. Jezus je te besede preprosto preslišal. Nekateri razlagavci tega dogodka poudarjajo, da »Bog ni prišel na zemljo zato, da bi mu človek postavil hišo, v katerih naj bi prebival, marveč je prišel zato, da bi prebival v hišah in domovih, kjer mi prebivamo« (Lojze Bratina). Že v stari zavezi Bog, ki je sklenil zavezo z izvoljenim ljudstvom, o sebi pravi, da je »ljubosumni Bog«, ki ne trpi poleg sebe nobenih drugih bogov. Bog nove zaveze, ki je zavezo z nami sklenil z daritvijo lastnega življenja za vse človeške otroke, pa nam pravi, da živi sredi med nami. Njegove poteze so vtisnjene v srce vsakega človeka. Naš Bog je zahteven Bog. Ne moremo se ga otresti s tem, da mu vsak dan odmerimo nekaj minut za molitev, vsako nedeljo

eno urico za mašo. Hoče, da mu služimo vsak dan, vsako uro, vsako minuto. Hoče, da gremo za njim po poti križa. Prvi v tej dolgi in neskončni procesiji je on. Njegov zgled nas spodbuja, njegova ljubezen ohranja in poživlja našo ljubezen.

Ko občudujemo cerkve in cerkvice po slovenskih hribih in gričih, ne smemo prezreti dejstva, da so naši predniki ob domovih, ki so se nizali eden ob drugem, postavili božjo hišo - župnijsko cerkev. V tiste cerkve na gričih so nekajkrat na leto poromali za veselje srca in za okrepitev duha; v cerkvi sredi vasi pa so se zbirali dan za dnem, v večjem številu nedeljo za nedeljo, pri obnavljanju Gospodove daritve, iz katere so črpali moč za medsebojno darovanje. Jezus želi, da mu »postavimo šotor v dolini«, sredi vsakdanjih življenjskih opravil in obveznosti, skrbi in dolžnosti, težav in radosti. Najbolj ljubi so mu najbolj vsakdanji prostori, ki so blagoslovljeni in posvečeni z ljubeznijo in dobroto.

Srečanje ZN v Kobenhavnu o revščini in socialnih razlikah

Jurij Paljk

V ponedeljek je generalni tajnik Združenih narodov Boutros Ghali svečano odprl svetovno konferenco o socialnem razvoju in že v svojem govoru povedal, da je danes na svetu poleg atomske bombe še ena, večja in mnogo bolj nevarna, predvsem pa bolj človeka nevedna bomba; ta se imenuje revščina in podhranjenost. V Kobenhavnu bo do nedelje zasedal svetovni vrh, ki bo skušal najti vsaj nekaj odgovorov na temeljna vprašanja sodobnega sveta, ki so: kako omogočiti vsem ljudem vsaj dostojno življenje, če že ne blaginje, ki jo uživamo na Zahodu.

»Socialni razvoj je ogromno delo vsem v korist, h kateremu moramo vsi prispevati. Naj bo to srečanje začetek nove dobe, v kateri je blagostanje posameznih oseb in narodov postavljeno v središče pozornosti in prizadevanj odgovornih zastopnikov posameznih narodov.« (Janez Pavel II.)

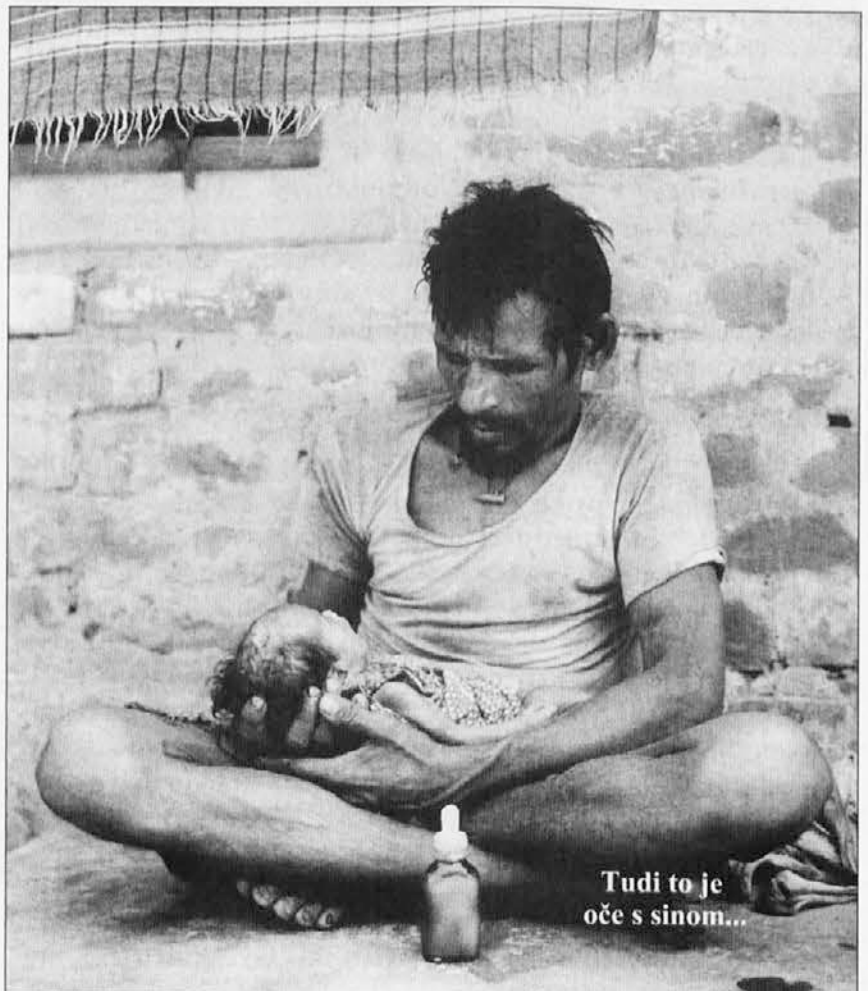
Sveti oče je zadnjo nedeljo pri angelskem češčenju govoril o revščini in žalostnem stanju nekaterih področij na svetu. Posebno zadnjo nedeljo se je zaustavil pri svetovnem vrhu v Kobenhavnu, ki naj bi dal neke zadovoljive rešitve za dobro četrtino človeštva, ki še ved-

no živi v veliki revščini. »Zavedati se moramo, da je socialni razvoj skupno delo vseh in tudi skupna blaginja. Ta svetovni vrh o socialnem stanju na svetu mora najti rešitve za bodočnost, nova delovna mesta, nove oblike boja proti revščini in za vse ljudi tudi dostojno socialno integracijo!« je dejal papež Janez Pavel II. Poudaril je še veliko vlogo družine, ki je in mora vedno bolj postati osnovna celica življenja, obenem pa je zahteval pravično razdelitev svetovnega bogastva in naravnost zakričal, da morajo na svetu imeti vsi ljudje enako pravico do dela. Ko je govoril o socialnem razvoju na svetu, je dejal: »Ob vsem tem pa moram povedati, da na družbeni razvoj ne smemo gledati samo v politični in ekonomski luči, ampak moramo na sredino problema postavljati človeka in prav zato se bodo morali visoki predstavniki vseh držav sveta v Kobenhavnu zavedati pomembnosti etičnih in moralnih načel, ki edine postavljajo v žarišče človeka in njegovo življenje!« Nadaljeval je z mislijo, da bi morali imeti ljudje na svetu enake možnosti za dostojno življenje. Prav dostojnost za vsakogar na svetu je papež v teh dneh večkrat zahteval.

Sicer pa je prav, da povemo, da je danes na svetu pod razumno mejo revščine nad milijardo ljudi, govori se o milijardi in pol ljudi, ki nimajo na dan niti dolarja za preživetje. Največ jih je v Afriki in Aziji, kjer je 40 odstotkov ljudi revnih. Milijarda in pol ljudi na svetu tudi nima nobene zdravstvene oskrbe, prepuščena je sama sebi.

Razlike med revnimi in bogatimi se iz dneva v dan večajo, saj ima danes 80 odstotkov prebivalcev v rokah le nekaj nad deset odstotkov vsega svetovnega bogastva; samo dvajset odstotkov na Zahodu živečih ljudi pa vse ostalo. Dalje: danes se

(se nadaljuje na 3. strani)

Tudi to je oče s sinom...

POGLED V SLOVENIJO

Sloveniji so končno odprta vrata v Evropo

(nadaljevanje z 1. strani)

Slovenije v Cleveland. Ladjo sta obiskala tudi slovenski obrambni minister Jelko Kacin in ameriški veleposlanik v naši državi Allan Wendt. Prejšnjo soboto so si ladjo lahko ogledali tudi Koprčani in drugi obiskovalci. Sicer naj bi luko Koper v prihodnje redno obiskovale tudi večje ameriške ladje, med katerimi tudi letalonosilka. Jelko Kacin je napovedal, da bodo Slovenija in Združene države Amerike kmalu podpisale sporazum o sodelovanju na obrambnem in vojaškem področju.

V naši državi pa nočemo manifestacij, ki bi spominjale na vojaške

parade prejšnjega režima. Zaradi nasprotovanja javnosti bo Častni državni odbor, ki pripravlja slovensosti ob 50-letnici konca druge svetovne vojne, omenjeno vojaško paradu najbrž preklical. Slovenci skratka ne marajo vojaških parad, tudi če bi na tisti, ki je bila predvidena za nedeljo, 14. maja dopoldne, sodelovale tudi enote iz

zavezniških držav, ki so zmagale v drugi svetovni vojni. Časniki so ob tem objavili tudi pismo predsednika t.i. Protikomunistične legije, ki je zagrozil, da bi njeni privrženci v primeru vojaške parade s sovjetimi telesi »preprečili prihod kakršnegakoli vojaškega vozila v središče Ljubljane.«

F.Z.

Slovenci brez vizumov v 66 držav

Po zadnjih podatkih konzularne službe zunanjega ministrstva Slovenije lahko slovenski državljani potujejo brez vizumov že v 66 držav. Povečini so v državah, ki jih obiskujejo, lahko do 90 dni, po tem času pa morajo zaprositi za vizum. To velja tudi za slovenske državljane, ki potujejo v Italijo. V nekaterih primerih države od slovenskih državljanov zahtevajo, da so v tujini preskrbljeni, torej da imajo denar za prebivanje, preživljanje in potovanje.

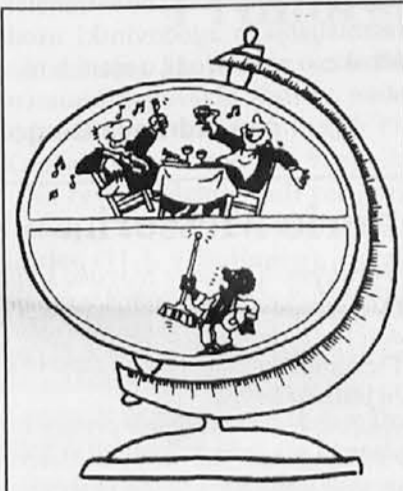
Za potovanje slovenskih državljanov v Združene ameriške države je še zmeraj potreben vizum, ki pa ga veleposlanstvo ZDA v Ljubljani izda brezplačno. Za potovanje v Rusijo sicer ni potreben vizum, vendar tamkajšnje oblasti od tujcev zahtevajo vabilo poslovnega partnerja, garantno pismo ali pa dokaz, da so v Rusijo prispeli v okviru turističnega obiska.

M.

Srečanje ZN...

(nadaljevanje z 2. strani)

vedno bolj večja število ljudi na svetu, ki ne znajo ne brati ne pisati. Razlika med bogatim in revnim svetom je vsak dan večja. Veliko odgovornosti za tako stanje ima bogati in egoistični Zahod, ki vztrajno

V Kopenhavnu je prišel tudi šejk Jaber Al-Ahmad Al-Sabah iz Kuwaita. Prišel je tudi njegov sin, ki si je rezerviral kar cel grad z najmanj 100 sobanami. Svoje zahteve ima tudi predsednik arabskih emiratov Združene Arabije šejk Zayed ben Sultan Al-Nahzan, ki si je rezerviral za ves čas bivanja v Kopenhavnu veliko vilo in zanjo plačal 200.000 kron; zraven je potrošil milijon kron, da si jo je uredil po svojem okusu.

A je sploh potreben komentar?

izkorišča revne države, v zameno pa jim daje samo nevzdržna denarna posojila, ki jih revne države ne morejo vračati. Prav zato bo t.i. Skupina 77, ki združuje 130 najrevnejših držav sveta, zahtevala od zahodnih bank, naj jim uničijo posojila, saj ne zmerejo vračati niti obresti, kaj šele glavnine denarja. Predstavniki 184 držav - toliko se jih je namreč zbralo v Kopenhavnu - bodo morali dati vsaj nekatere smernice za socialni razvoj za prihodnost, če že rešitev ne bodo našli.

Pri takih srečanjih pa ima človek vedno neprijeten občutek, ker se boji, da bo na njih zares veliko prijaznih in lepih besed, potem pa se spet za revne in vsega potrebne ne bo naredilo nič. Prevečkrat smo namreč že videli podobne stvari! In to kljub temu, da sta revščina in pomanjkanje prava sramota za človeštvo, nevedno vsakega človeka, posebno pa kristjana.

O srečanju bomo še poročali.

Jurij Paljk

Kdo je pravzaprav svoboden?

Razmišljanje o »krvavih solzah«

Zopet se vračam - res nerad - k pojavi kipa Matere božje, ki je ali naj bi jokal. Nerad pišem iz enostavnega razloga, ker nas vernike ta pojav ne zanima. Kakor pa vidimo, zanima (in vznemirja?) laični svet, neverniki, saj pogosto o tem pišejo po časopisih ali poročajo po televiziji.

Tu imamo tri možnosti: lahko je to čudež, lahko pa dvoumnost ali sleparija.

Kip Matere božje, ki joka, ni noben problem za vernika iz enostavnega razloga, ker se vernik čuti svobodnega: lahko verjame, če hoče ali ne; lahko moli ali se temu posmeje ne glede na izjavo znanstvenikov, ki preučujejo zadevo, ali tudi na razsodbo same Cerkve. Cerkev ne obvezuje svojih vernikov, naj verujejo ali ne verujejo tem razsodbam. Vera presega čudež, pravzaprav je vera sama čudež in milost.

Zdi se, da svobodomisleci niso tako svobodni, kakor se predstavljajo, ker pač ostajajo sužnji postavke, da je le fizični svet, ki ga merijo le z racionalnim metrom, predmet človeškega spoznanja. Ostalo že a priori ne obstaja.

Di Nola piše v dnevniku La Repubblica: »Vrski svet govori z občutkom krivde, s katerim je prežeta katoliška kultura« in se pohujšuje nad tem, da bilanca

pompejskega svetišča presega obračun Alitalije.

Elemire Zolla pa podaja sintezo racionalizma in se sprašuje, »ali je sploh možno videti, kar je nemogoče? Po naših izkustvih ne. Lahko bi govorili o podobnem masovnem prividu, ko so bili okrog leta 1950 nekateri vezani na strah pred komunizmom, danes pa pred padcem lire.«

Satriani v dnevniku Il Manifesto dostavlja: »Jasno je, da je poseben katolicizem bolj razširjen med kmeti in je izkoriščen v politične namene«. Katere? Ti molilci boginje Razuma se torej ne morejo odtegniti božji realnosti.

Prav laični časnikarji še največ poročajo ali pišejo o jokajoči Materi božji. Kot verne nas ta stvar ne zanima. Čeprav bi se Cerkev nekako povoljno izrazila o tej zadevi, verniki bi ne bili dolžni verjeti. To bi ostala privatna zadeva neke družine, ki ima ta kip.

Verujemo v Boga in ne potrebujemo nobenih resničnih ali namišljenih solz. Odklanjamo vsako senzacionalnost, ker nam pač zadostuje preprosta in iskrena vera v Boga.

Laiki in brezverci naj se kar mučijo naprej! Žal nam je zanje.

d.j.

Giulio Andreotti

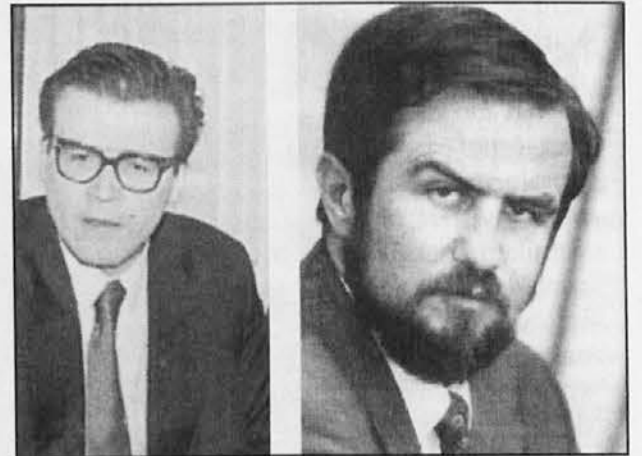
To je državnik, ki je bil dolgih 40 let na prizorišču narodne in mednarodne politike. Politično znanje - ali, bolj rečeno, spretnost - so mu priznavali tudi njegovi nasprotniki. Septembra bo moral na sodišče. Zadeva ima v sebi neko tragiko ali vsaj zelo hud zapetljaj. Hudo je, če je vse res, za kar ga obsojajo. S tem bi kot javni kristjan dal porazno sliko o sebi in krščanstvu. Hudo je tudi, če ni res; to se pravi, če je nedolžen, ker s tem vidimo, kakšno moč imajo temne sile v Italiji...

GA

Ali so bili pogoji oglejskega sporazuma boljši?

Sredi monetarnega viharja, ki je spraval v nove težave dolar in liro (v veliko zadovoljstvo ameriških in italijanskih izvoznikov) in dvignil marko na raven zlate rezerve, in kljub notranjepolitičnim napetostim ob glasovanju varčevalnih ukrepov Dinijeve vlade, je Rim uredil nerodnosti s Slovenijo in umaknil svoj veto v Bruslju. Vodilne države

Evropske zveze so skupaj z Washingtonom že nekaj časa pritiskale na Rim, da umakne svoje zadržke do Ljubljane, da bi Zveza lahko premaknila svoje vplivnostne meje proti Vzhodu in še zlasti na Balkan. Prav tako so izvajali pritisk tudi na Ljubljano, naj bi omogočila ita-

Zakaj ni dal minister Thaler jasnega odgovora Peterletu, ko ga je ta vprašal, ali je res, da je sedanji sporazum slabši od oglejskega?

lijanski diplomaciji, da reši svoj ugled. To je šlo zdaj mimo neboleče ob tehnični vladi v Rimu in ob nastopu novega zunanjega ministra v Ljubljani. V skupni izjavi - na dan, ko je padel italijanski veto - pa sta Agnellijeva in Thaler povedala tako malo novega, da se je vsakdo moral vprašati, kje je tu premik. Premika ni. V vsebinskem pogledu je sedanji govor za Slovenijo morda še slabši kot je bil osnutek oglejskega dokumenta. Tisti je namreč vsaj omenjal slovensko manjšino v Italiji, da ji je pač treba nekaj zagotoviti. Na sedanji ravni razgovorov pa Ljubljana in Rim do manjšin nista niti prišla. Italiji se je posrečilo nekako vključiti v zadevo tudi Evropsko zvezo, ker je ta priznala Rimu pravico, da prekine približevanje Slovenije Evropi v nadaljevanju postopka. Vračanje nepremičnin je tudi predvideno in prav tako tudi sprememba ustave. V bistvu nič novega v primerjavi z Oglejem, kjer si je Peterle zaslužil obtožbo, da prodaja slovensko zemljo. Dobili smo torej potrdilo, da je bil Oglej le pretveza za obračunavanje s Krščanskimi demokrati.

Rekli bi lahko, da se je vse odvijalo v težnji po čimmanj boleči ugleditvi spora, ki ga ni bilo in ki ga ni nihče želel večati razen desnice: italijanske, ki si s tem pridobiva privržence med nacionalisti, in slovenske, ki s svojim nacionalizmom dela usluge bivšim komunistom. Farnesina se dobro zaveda, da nima kaj zahtevati za svojo manjšino v Istri in da je lahko več kot zadovoljna, če od Hrvaške doseže podobno zaščito za Italijane v Istri in na Reki.

Nam v zamejstvu pa še vedno ni jasno, ali si Ljubljana zares želi v Evropo. V političnih krogih ni glede tega pravega soglasja: en del bivših komunistov je ureditev spora z Italijo iskreno iskal in je hvalil tudi oglejski dogovor; drugi del pa je skupaj z nekaterimi poslovnimi sabotiral zadeve.

Kako se bo zadeva razpletla, pa še ni gotovo. Zdaj se bodo šele začela pogajanja za pridruženo članstvo, za pravi pristop pa bo treba počakati do konca desetletja ali še dlje. Kaj bo Slovenija s pristopom k Zvezi dobila in kaj izgubila, pa je vprašanje, ki ga bo treba razčistiti. Gotovo je, da ne bo vse zlato in da nekaterim prednostim stojijo ob strani tudi neprijetne obveznosti, ki so zlasti nerodne in celo nevarne za manjše države. Vendar pa nekatera jamstva pretehtajo vse senčne strani: dovolj je že to, da bi članstvo v Evropi pomenilo dokončno odcepitev od Balkana, kar gotovo ni malo.

- S

Zborovanje v Palermu

Italijanska Cerkev se vneto pripravlja na vsedrjavno novembrsko zborovanje v Palermu. To skupno srečanje vseh krajevnih Cerkev spada v sklop splošnega načrta, ki si ga je postavila italijanska Cerkev v smislu prenove.

Ta pastoralni načrt se je začel leta 1970 in je bil posvečen evangelizaciji. Leta 1976 je bilo prvo zborovanje v Rimu z naslovom: Evangelizacija in človekov napredek. To je dalo pobudo za tržaško zborovanje: Kristjani iz oči leta 1978. Leto 1980 pa je bilo določeno za Evangelizacijo in zakramente. Leta 1985 je bilo zborovanje v Loretu z naslovom: Krščanska sprava in človekova skupnost.

Zadnjih deset let do leta 2000 je posvečenih pripravi na novo stoletje in bo, kot rečeno, letos v Palermu z naslovom: Evangelizacija in pričevanje ljubezni.

V teku so priprave po krajevnih Cerkvah, da bi vsaka skupnost lahko dala temu srečanju svoj doprinos.

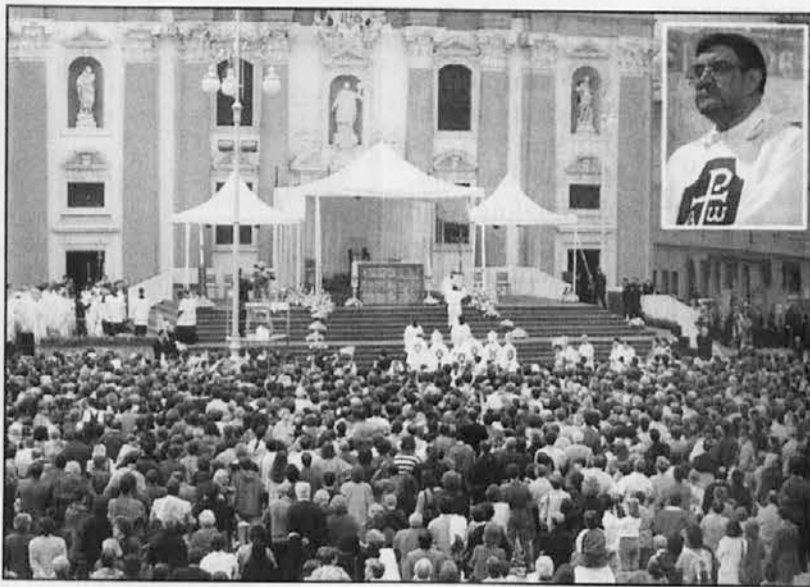
AG

UREDNIŠTVO obvešča SODELAVCE, naj pošljejo svoje prispevke za naslednji teden najkasneje do ponedeljka, 13. marca, opoldne zaradi praznika goriških zavetnikov.

»*Angelu Cerkve v Gorici piši: kdor ima ušesa, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam*« (prim. Raz 3, 1.13)

Sinoda goriške škofije

Goriški nadškof p. Anton Vital Bommarco je vpepeljal navado, da na začetku pastoralnega leta piše svojim vernikom pastirsko pismo in v njem nakaže glavne smernice za delo. Izredna priložnost za pismo, ki ga je podpisal na pepelnico sredo letos, pa je razglasitev

Veliki občestveni trenutek za krajevno Cerkev je bil papežev obisk. Tudi sinoda želi prispevati na pobudo nadškofa Bommarca k rasti krajevnega cerkvenega občestva.

ŠKOFIJSKE SINODE, ki jo želi obhajati Cerkev v Gorici v naslednjih letih. V pismu nadškof najprej omenja, zakaj ji je dal naslov, ki je natisnjen na začetku tega članka. Sinoda je čas, obdobje, v katerem se krščanska skupnost v škofiji povsem da na razpolago Svetemu Duhu, da ji ta dahne svoje navsvete, pripombe, metode evangelizacije in oblike poglobljanja vere v trojednega Boga.

Kaj je sinoda?

Kanon 460 Zakonika cerkvenega prava piše: *škofijska sinoda je zbor izvoljenih duhovnikov in drugih vernikov delne Cerkve (škofije), ki je krajevno škofu v pomoč za dobro vsega škofijskega občestva...*

Sinoda (v grškem jeziku pomeni hoditi skupaj) je oblika poglobljanja vere, živega obhajanja liturgije, zavestnega dobrodelnega udejstvovanja, evangelizacije v obstoječih razmerah, ki so vse prej kot krščanske. Glavni cilj sinode ni izdelovanje zakonov, ki urejujejo versko življenje praktičnih kristjanov in učinkovitejših oblik za oznanjevanje evangelija krščenim, ki so se oddaljili od Cerkve. Čeprav nosijo vodilne vloge sinode od župnij in škofijskih teles pooblaščen kristjani, mora biti vpletena v sinodalno življenje vsa škofijska skupnost.

Kdo je član sinode?

Nekoč so sestavljali sinodalne zборе duhovniki in redovniki pod strogim vodstvom krajevnega ordinarija (škofa). Danes, po drugem vatikanskem koncilu, imajo laiki bistveni delež v vsaki sinodi. Vsi verniki, laiki in duhovniki so poklicani, da za sinodo veliko molijo, bolniki in trpeči so vabljeni, da zanjo darujejo svoje trpljenje in bolečine, tisti, ki jih izvolijo v

duhovniški svet in ju vprašal za nasvet. Velika večina je bila za sinodo. Gospod nadškof je vzel dejstvo na znanje in s pastirskim pismom na pepelnico sredo razglasil obhajanje škofijske sinode. V pismu je podal že prve grobesmernice sinode. Med drugim je pod drugo točko

navedel dejstvo narodnostno mešane škofije, kar daje škofiji posebno dragocenost.

Kdaj in kako se bo sinoda začela?

Msgr. Bommarco je imenoval prvi odbor, ki naj oblikuje sinodalne teme. V njem sta dva slovenska duhovnika in dva slovenska laika. Gotovo bo odbor potreboval vsaj leto dni, da izpelje uvodni program: časovni in krajevni koledar srečanj, liturgij, glasovanj itd. Glavna naloga odbora je predlagati in sestaviti teme, ki naj jih sinodalni svetovalci pretresejo. Ko bo vse to pripravljeno, se bo uradno začela sinoda (verjetno na binkošti 1996). Trajala bo toliko, kolikor bo potrebno, da sinodalni svetovalci in vsi verniki v škofiji premislijo obravnavane teme, jih oblikujejo, sestavijo delna in končna poročila, jih skupno preberejo in zanje glasujejo. Osrednji del sinode se bo končal, ko bo nadškof razglasil sinodalne sklepe. Takrat se bo pravzaprav sinodalno življenje šele začelo, ker ga bomo morali vpeljati v življenje naše krajevne Cerkve.

Vernikom naše nadškofije priporočamo in jih vabimo, da molijo za uspeh sinode. Pri vsaki evharistiji in molitvenem srečanju naj voditelji (duhovniki ali laiki) dodajo molitev za uspeh sinode. Pri prošnjah za vse potrebe lahko uporabljamo tudi ta obrazec: »*Da bi škofijska sinoda, skupna pot naše Cerkve k Očetu, v moči križanega in vstalega Kristusa, pozorno in ponižno poslušala navdihe Svetega Duha.*«

Duhovnike opozarjamo, da lahko v liturgično prostih dneh vzamejo mašni obrazec Za koncil ali sinodo (Rimski misal str. 770).

Osrednja komisija za sinodo

duhovniki

BOMMARCO p. Antonio Vitale - predsednik
COCOLIN msgr. Silvano - generalni vikar
BELLAVITE don Andrea - generalni tajnik
SIMIČIČ msgr. Oskar - notar
BISON don Piero S.D.B. - Gorica
BOLČINA g. Karel - Gorica
BONETTI msgr. Paolo - Krmin
BOSCAROL don Lorenzo - Gorica
CARLETTI don Giovanni - Cervinjan
DIPIAZZA don Ruggero - Gorica
FACCHINETTI don Giampietro - Perteole
GIORDANI don Giorgio - Gorica
GISMANO don Franco
GRASSO don Santi - Gorica
MAROTTA don Sinuhe - Pagnacco

laiki

BETTEGA s. Vigilia - Gorica
BURBA Gabriella - Cervinjan
CABRINI Carla - Gorica
CORBATO Chiara - Gorica
COTTI Luigina - Ronke
DE MARCHI Flavio - Cervinjan
DEPONTE Paolo - Sesljan
FERESIN Carlo - Fiumicello
FRAGIACOMO Giovanni - Tržič
GIORIO prof. Giuliano
HLEDE Damjan - Števerjan
MARIZZA Silvana - Gradišče
NUCERA Renato - Krmin
NUTARELLI Paolo - Pagnacco
PASCOLETTI Maddalena - Gorica
PEDRONI Elena - Gorica
SANTEUSANIO Italo - Ronke
SREBRNIČ Tereza - Števerjan
VALENTINUZ Renato - Romans
ZUCCON Chiara - Tržič
ZUCCON Paolo - Tržič

GLAS MLADIH

Ženska pred odločitvijo

Kar samo od sebe se mi večkrat vsiljuje vprašanje: katera je pravzaprav vloga ženske v današnjem družbenem sistemu? Tu se odpira velika dilema, ki jo marsikatera ženska skriva v sebi, saj po eni strani stremi po lastni uveljavitvi v družbi, po drugi strani pa ne more zatreti tistih prvinskih naravnih nagnjenj, ki jo vodijo k uresničitvi lastne družine.

Po svoji presoji bi si upala trditi, da je nedvomno prav, če ženske odigravajo pomembno vlogo na družbenem področju, če zasedajo vodilna mesta, če z odločnostjo in samozavestjo pomagajo pri vodenju podjetij, pri upravljanju države, saj vsak dan lahko opažamo, kako nam raznorazni mediji poročajo o njihovem uspehu na številnih področjih.

A ob vseh teh zunanji uspehih se ponovno postavlja vprašanje, čemu vsemu so se morale ženske odpovedati, da so lahko prišle do lastne realizacije v družbi. Gotovo so se same znašle pred odgovorno življenjsko preizkušnjo: ali slediti želji po lastni uveljavitvi ali pa izbrati morda še bolj zahtevno vlogo družinske matere. Obe poti bi bilo seveda zelo težko usklajevati, saj

obe zahtevata človeka v celoti.

Res je, da v preteklosti ti problemi niso imeli tolikšnega odmeva. Ženski je bil pač dodeljen naravni prostor v družinskem krogu, moški pa si je prevzel svojo odgovornost v družbenem življenju.

»Pa je svet prav tako šel naprej!« pravijo večkrat starejši ljudje. To tudi drži, vsekakor o kaki takratni enakopravnosti seveda ne moremo govoriti. Zgodovinski razvoj je šel pač dalje, ženska si je polagoma utirala pot navzven, gojila je svojo osebnost in si tako pridobila določen socialni položaj.

Kaj pa zdaj? Pred takimi in podobnimi dejstvi se znajde marsikatera današnja ženska, ki večkrat išče razumevanje in pomoč pri lastnih odločitvah v sodobni, a žal apatični družbi, ki vse pogosteje nima posluha za človekove stiske, še manj pa za želje in potrebe ženske.

Zato naj ne bo 8. marec le neko zunanje proslavljanje pod tančico rumenodišečih mimos in živorcečih nageljnov, ampak naj bo to trenutek razmišljanja o zgodovinski usodi ženske, o njeni vlogi, o njeni bitnosti.

Jadranka Cergol

Znani časnikar Vittorio Messori...

Ime tega časnikarja je znano tudi našim bralcem. Napisal je že veliko knjig z versko vsebino. Njegova knjiga *Ipotesi su Gesù je doživela veliko naklado in veliko prevodov, tudi v slovenščini. Trideset let po tej knjigi je Messori odprl novo rubriko v reviji Jezus z naslovom: Taccuino Mariano. Gre za zapiske o Mater božji. Tudi ta rubrika bo ob koncu postala knjiga.*

Čisto na svoj način, ki je danes kar privlačen, bo »kot profesor preučil lik Matere božje, napisal pa kot časnikar.« kakor je sam izjavil. Opis Matere božje začinja Messori z Lurdom. Messori ugotavlja, da se je ob vsaki krizi Cerkve zatekala k Mariji.

Sam Messori pravi, da se usoda sveta ne kroji tam, kjer so politiki, temveč tam, kjer ljudje molijo: »Zgodovino krojijo anonimne ženske, ki molijo rožni venec, bolj kot veliki politični, ekonomski, kulturni voditelji.«

Ali se tudi tej knjigi obeta velik uspeh?

IZ BENEŠKE SLOVENIJE

Ob raznih prireditvah, ki so tudi v tem tednu bogatile razne kraje v Benečiji, posvetimo tokrat pozornost hudemu problemu, ki tare Slovence ne le iz videmske pokrajine. To je: nizko število otrok v slovenskih družinah in posledično v šolskih klopeh. Že večkrat je ob raznih priložnostih tekla beseda o racionalizaciji tudi naših manjšinskih šol, le redko kdaj pa se ob vsesplošnem tarnanju najde konkretna iniciativa. Zato pogledjmo v Terske doline, kjer se oglašata Tipana in Bardo. Tudi v teh vaseh je videmsko šolsko skrbništvo večkrat opozorilo, da bo zaprlo obe šolski poslopji, kjer sta osnovna šola in vrtec. Zainteresirani pa niso ostali križem rok, temveč so se zbrali v tipanski občinski dvorani; prisotni so bili starši otrok, oba župana Mizza in Noacco (ki je tudi predsednik Gorske skupnosti Terskih dolin) ter Viljem Černo (odbornik za kulturo in namestnik didaktičnega ravnatelja). Daleč od kakršnekoli glasne manifestacije z demagoškimi gesli, so ponudili novo pot za rešitev tega problema, ki je nedvomno sprejemljiva za vse: združiti ne le moči in finančna sredstva, temveč tudi otroke; predlagali so šolo v Viškori, ki je enako oddaljena od obeh vasi in kjer naj bi v prihodnjem letu začeli s poukom tudi v slovenskem jeziku. Idealna rešitev torej za vse komponente, ki so pri tem sodelovale. Zavedajoč se pravice, ki jih mora imeti vsak državljan te repu-

blike, so v primernem tonu predstavili alternativni načrt pristojnim, ki so tokrat znali poslušati in s tem odprli konstruktiven dialog.

Ob šoli je pretakanje informacij drugi temeljni dejavnik v življenju manjšine. Za furlansko manjšino tokrat praznuje letos visoki jubilej Radio Onde furlane, ki že petnajst let predvaja v furlanskem jeziku. Treba je poudariti, da so operaterji v vseh teh letih posvetili posebno pozornost tudi naši manjšini in sodelovali tudi pri raznih političnih in kulturnih pobudah. Federico Rossi, ki je že od vsega začetka odgovoren za oddaje, se zaveda, da sta večjezičnost, lastna temu delu italijanskega ozemlja, ter ideja federalizma danes posebno aktualna in se v tem primeru neretorično vključujeta v diskusijo o sodelovanju in interagiranju med evropskimi narodi, ki so pripravljene odstraniti predvsem mentalne pregrade.

Nazadnje še nekaj besed o 8. marcu v Benečiji. Zveza beneških žen že 15 let pripravlja praznovanja ob mednarodnem dnevu žena. Letos je bil program posebno bogat, seveda v znamenju ženske ustvarjalnosti. V Beneški galeriji razstavljata svoje fotografije Laura Battich iz Trsta in Marina Bergnach iz Dreke; v občinski dvorani so tri igralke Beneškega gledališča v režiji M. Revka predstavile novo komedijo »Žensko ročno delo«; nazadnje pa je bil še ples v hotelu Belvedere. Erika Jazbar

Koroška poje

23. prireditev Koroška poje, ki jo vsako leto v tem času pripravljata Krščanska kulturna zveza v Celovcu, je imela letos poseben pečat. V spomin na konec vojne in 50-letnico izhoda mnogih Slovencev so izbrali dela slovenskih skladateljev na tujem. Skoraj verjetno je, da večina nedeljskih obiskovalcev (koncert je bil 5.3. popoldne v Koncertni hiši v Celovcu) ni vedela, da Slovenija premore toliko skladateljev, ki so svoje talente zaradi sile razmer razvijali daleč od doma - v Ameriki, Argentini, Avstraliji, Italiji. Na Koroškem sta ostala dr. Czigani in Silvo Mihelič.

Predsednik KKZ dr. Zerzer, ki je s sodelavci zbiral gradivo, je poleg odličnih gostov (škofijski kancler, dr. Peter Vencelj, trije konzuli, predstavniki raznih koroških organizacij in predsednik Katoliške prosvete iz Gorice g. Paulin) pozdravil dr. Eda Škulja iz Ljubljane, ki je pri tem delu s svojim strokovnim znanjem pomagal in se skupaj s Korošci veselil, da bodo skladbe slovenskih skladateljev na tujem še letos izšle v treh zvezkih.

V prvem delu koncerta so nastopili trije solisti, rojeni slovenskim staršem v Argentini in zdaj živeči v Sloveniji: Marko Bajuk (bariton), Veronika Fink-Menvielle (sopran) in Marko Fink (bas-bariton), ki so zapeli dela tamkaj delujočih skladateljev (Geržiniča in Osana). Zelo pa so navdušili poslušalce z argentinjskimi pesmimi, ki so jih na koncu zapeli v zahvalo deželi, ki jih je sprejela.

Za njimi so bili na vrsti koroški zbori iz Žitare vasi, Škocjana, Sel, Bilčovsa in celovski Gallus, ki so peli skladbe Bajuka, Miheliča, Czigana, Šijanca in Savellija. Primorsko je zastopal s tremi Špacapanovimi skladbami mešani pevski zbor iz Podgore, ki ga vodi dr. Mirko Špacapan. Zaradi bolezni je svoj nastop moral odpovedati Ženski višarski kvintet iz Ukeve.

Svojo mogočnost in znanje so za zaključek pokazali selski, podgorski in celovski zbor, ko so pod vodstvom škofijskega kantorja Jožeta Ropitza skupno zapeli Cziganovo »Koroško domovino«.

R.B.

Primorska poje 95

V soboto, 11. marca, se v Boljuncu in Podnanosu začne revija primorskih pevskih zborov, na kateri sodeluje 113 pevskih skupin in se bo odvijala v raznih krajih Primorske ne glede na državno mejo. Končala se bo v nedeljo, 9. aprila.

Na reviji sodeluje tudi več goriških zborov, in sicer: MPZ Skala iz Gabrij (11.3. v Podnanosu), MPZ Št. Maver in MePZ Lojze Bratuž iz Gorice (11.3. v Boljuncu), vokalna skupina Sovodenjska dekleta in MePZ Podgora (18.3. v Medani), MPZ A. Paglavc iz Podgore in MePZ Hrast iz Doberdoba (19.3. v Braniku), MPZ Jezero iz Doberdoba (25.3. na Opčinah) MPZ Mirko Filej iz Gorice (1.4. v Špetru), MePZ Štandrež in MePZ Sedej iz Števerjana (2.4. v Ilirski Bistrici), MePZ O. Župančič iz Štandreža (8.4. v Dornberku); Lovski zbor Doberdob in MePZ Rupa-Peč (9.4. na Proseku).

Na Goriškem bosta dva koncerta; v Kulturnem domu v Sovodnjah v soboto, 18. marca, in v Kulturnem domu v Gorici 8. aprila.

Primorsko poje prireja Združenje pevskih zborov Primorske v sodelovanju z drugimi kulturnimi organizacijami z obeh strani meje.

O življenjski usodi Zorka Jelinčiča tudi v Kopru

Milan Gregorič

Sredi februarja je bila v Kopru predstavitev nove knjige Zorka Jelinčiča »TIGR - Pod svinčenim nebom« v soorganizaciji Društva za negovanje rodoljubnih tradicij organizacije TIGR Primorske, Zgodovinskega društva za Južno Primorsko in Kulturnega kluba Istra Koper. Večer je odprl predsednik Društva TIGR Karlo Kocjančič. Prikaz okoliščin okrog nastajanja Jelinčičevih spominov ter osvetlitev njegovega lika in njegove življenjske poti so podali sin Dušan Jelinčič, pisatelj Boris Pahor in za goriško Mohorjevo družbo Vojmir Tavčar. Ob predstavitvi življenjske usode Jelinčiča, te »žive legende primorskega ljudstva«, ki je devet let romal po fašističnih zaporih »v verigah od mesta do mesta in od ječe do ječe«, je bil dan velik poudarek krivicam, ki so se že med vojno in še bolj po njej dogajale tigrovcem ob trčenju na novo revolucionarno oblast. Krivice so šle od podcenjevanja njihovega boja ter dolgega zgodovinskega molka o njem preko odrinjanja

tigrovcev na družbeno obrobje, pa do njihovega preganjanja in celo likvidacij. Morda so prizadela te velike rodoljube bolj kot vse, kar so doživeli na dolgi poti svojega »neustrašnega brezkompromisnega boja in nagnonskega, skoraj živalskega upora.« In prav ob krutkem soočenju s svetom (brez idealov), za katerega se ni boril, ter ob vse večji prevladi »koristolovcev in oportunistov« je Jelinčiču ob priložnostnem srečanju z Borisom Pahorjem ušla resignirana izjava: »Boris, se ni splašalo!«

V razgovoru ob predstavitvi knjige so prisotni toplo pozdravili njeno izdajo z ugotovitvijo, da smo ljudje v Sloveniji kljub demokratizaciji še vedno sestradani resnice o svoji polpretekli zgodovini.

Glede na to, da njeno odkrivanje pomembno sooblikuje novo zavest, je bilo dano priporočilo, da se naj podvzamejo potrebni ukrepi, da bi tudi ta del naše zamolčane preteklosti čimprej stopil v šolske učbenike.

Zadnja knjiga Jeana Guittona Odrpta pisma

V teh dneh je v Italiji prišla na knjižne police nova knjiga znanega francoskega filozofa, misleca, slikarja in akademika, predvsem pa velikega kristjana Jeana Guittona. Knjiga nosi naslov Lettere aperte (Odrpta pisma) in je izredno zanimiva zato, ker 94-letni Jean Guittone v njej piše odrpta pisma različnim ljudem: svojemu angelu varuhupapežu in drugim »na večer zatona svojega življenja«, kot sam pravi v nekem pismu. Knjiga je v Italiji izšla pri založbi Mondadori; upajmo pa, da se bo tudi v Sloveniji našla založba zanjo, saj gre za delo, ki se zelo lepo bere, vsebina pa je polna modrih resnic o življenju in razglabljanj o poslednjih rečeh.

Guittone se pozna, da je izreden mislec in velik kristjan. Svoja pisma je napisal v lahkotnem slogu in z veliko duhovitostjo, čez vse to pa veje veliko prepričanje v odrešenje in velika vera v Boga, s katerim se Guittone nenehno pogovarja. Ne gre za nikakršno težko teologijo, ampak za krščanske misli za vsak dan. Guittone piše odrpta pismo tudi pokojnemu marksističnemu filozofu in svojemu najljubšemu učencu Althusserju, ki je v napadu blaznosti

zadavil svojo ženo. V vseh pismih je prisotna iskričnost duhovitost človeka, ki je v Franciji z nedavno preminulim Frossardom morda najbolj zaznamoval krščansko filozofijo in življenje tega stoletja. Naravnost ganljivo je pismo umrli ženi, materi in hčerki, ki je Guittone ni nikdar imel. Guittone v vsa svoja pisma daje pečat krščanstva in se v njih sprašuje po evangelijskih resnicah na neposreden in prijeten način. Pozna se mu, da ima francosko literaturo in vso filozofijo v mezincu, a tega bralcu ne vsiljuje, raje ga vodi skozi svoje pisanje z lahkotnostjo človeka, ki veliko ve, a se s tem ne ponaša. V knjigi veliko premišljuje o končnih rečeh, o smrti in tudi o tem, kaj nas po smrti čaka. Skorajda bi lahko rekli, da predstavlja ta knjiga nekako njegovo duhovno oporo. Guittone se zaveda svoje starosti in tega, da bo kmalu umrl. To sprejema z vdanostjo kristjana, ki o odrešitvi nima niti najmanjšega dvoma; še več, na nekaterih mestih v knjigi se vidi, da Guittone komaj čaka na srečanje s svojimi dragimi in z Bogom; tega srečanja se zelo veseli.

- jp -

Odkritje skritih zakladov

V Sankt Peterburgu v Rusiji bodo 30. marca odprli veliko likovno razstavo, ki že sedaj, posebno na Zahodu, buri duhove. Gre za razstavo 74 oljnatih slik, ki obsegajo predvsem dela francoskih impresionistov od Cezanna do Delacroixa in vse do zgodnjih del znamenitega Pabla Picassa. Zadeva ne bi pomenila dosti, če ne bi šlo za imenitne slike, ki so sedaj v ruskih rokah, do konca druge svetovne vojne pa so krasile nemške muzeje. Gre za razstavo, ki nosi naslov Odkritje skritih zakladov, in mislim, da ima naslov razstave v sebi veliko resnice, saj je bilo do nedavnega splošno mnenje, da so bile te velike likovne umetnine uničene v drugi svetovni vojni, ko so zavezniki bombardirali Nemčijo. Pa ni bilo tako. Umetnine, ki bodo na ogled v Sankt Peterburgu, so le skromen delček velikega vojnega plena, ki ga je iz Nemčije odnesla takoj po drugi svetovni vojni Sovjetska zveza in ga ima sedaj v lasti Rusija. Saj se še spomnite, kako so šele lansko leto Rusi v muzeju Puškin v Moskvi svetu pokazali, da hranijo tako imenovani Zaklad iz Troje; tudi tega so Rusi po koncu vojne odnesli iz poražene Nemčije! Kot veliko drugih umetnin, so tudi te zbiratelji poskrili v bunkerje pred bombami, ruski vojaki pa so jih našli in odnesli domov. Nemčija seveda te umetnine zahteva nazaj, a najbrž iz tega ne bo nič; tako vsaj pravijo odgovorni v Rusiji, ki vedno trdijo, da so te umetnine samo poravnane

Van Gogh, Pejsaž s hišo in kmetom

va za veliko škodo, ki so jo Rusom naredili Nemci v drugi vojni. Kakorkoli že, razstava v Sankt Peterburgu bo prikazala svetu ob petdesetletnici zloma fašizma in nacizma 15 pozabljenih slik znamenitega Renoirja, 7 Cezannovih del, 6 Monetovih olj in tako naprej, vsega skupaj samo 74 slik, ki so prvovrstna poslastica za ljubitelje slikarstva, ki so 50 let živeli v prepričanju, da so bile te umetnine uničene v drugi vojni.

Izvedenci pa vedo povedati, da je bilo med vojno uničenih zelo malo umetniških slik, ker so nanje Rusi skrbno pazili in jih vse odnesli v Moskvo, kjer sedaj ležijo v skladiščih velikih muzejev. Iz Nemčije so Rusi po drugi svetovni vojni kot plen odnesli okrog 200 tisoč (!!) prvovrstnih umetniških slik in kipov, okrog dva milijona (!!) inkunabul, se pravi knjig izpred 16. stol. Dalje se govori, da so odnesli okrog 20 tisoč kodeksov s slavnimi miniaturami itd. Do nedavnega so o tem Rusi molčali in prav zato je razstava v Sankt Peterburgu prava senzacija, za Nemce in vso Evropo pa je to tudi še eno potrilo, da ima v vojni vedno prav le tisti, ki zmaga. Pa če je to pošteno ali ne. -jupa-

Ponatis knjige Palme mučenikstva

Knjiga o mučenikstvu slovenskih duhovnikov, bogoslovcev, redovnih bratov in sester med drugo svetovno vojno in po njej, torej v obdobju revolucije in komunističnega režima, z naslovom Palme mučenikstva, ki jo je izdala Mohorjeva družba v Celju, je bila hitro razprodana. Zaradi tega so izdali ponatis, ki pa je dopolnjen z novimi ugotovitvami, ki so jih pridobili po izdaji prve knjige. V prvi knjigi je bilo npr. zapisano, da je bilo v času »od 1940. pa do 1962. leta skupaj 237 smrtnih žrtev zaradi nasilja, ki je divjalo nad slovenskimi duhovniki, bogoslovci, redovnimi brati in sestrami.« V dopolnjeni izdaji pa je teh žrtev skupaj 240.

Že v prvi knjigi so bile v uvodu zapisane pomembne besede o narodni spravi v Sloveniji, pa o tem, da Cerkev »odpušča vse, kar nas je po človeški krivdi hudega zadelo.« Hkrati pa vse, »kar se je v imenu krščanske vere krivic zgodilo, obsojamo - kakor smo obsojali med vojno in je obsojalo tudi tedanje cerkveno vodstvo - in v imenu krivcev prosimo odpuščanja.« Take misli je poudaril ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik na veliki četrtletni letni 1977, na veliki četrtletni 12. aprila leta 1990 pa jih je ponovil nadškof in slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar. Glede sprave in odpuščanja je namreč dejal, »da kristjani zavračamo vsako misel na maščevanje, da vsem iskreno odpuščamo, da priznavamo svoj delež krivde in prosimo odpuščanje vse, ki se jim je zgodila krivica.«

M.

Predstavitve novega zbornika Annales v Kopru

V torek, 22.1., sta Zgodovinsko društvo za Južno Primorsko in novoustanovljeno Znanstveno raziskovalno središče Koper v predverju zavarovalne družbe Adriatic predstavila 4. naravoslovni in 5. humanistično-družboslovni zvezek zbornika Annales. V pozdravnem nagovoru je minister za znanost in tehnologijo prof. dr. Rado Bohinc poudaril, »da predstavljajo Annales v slovenski humanistiki in naravoslovju pomemben korak, zavezujoč prispevek v slovensko zakladnico znanstvenega raziskovanja.« V letošnjih številkah zbornika je namreč 71 strokovnjakov iz vseh treh sosednih dežel ter kar 22 doktorjev znanosti in 15 magistrorov (botaniki, morski biologi, ornitologi, speleologi, geologi, krasoslovci, paleontologi, umetnostni zgodovinarji, sociologi, muzikologi, zgodovinarji, lingvisti itd.). Med temi tudi 49 takih, ki se pojavljajo prvič, in lepo število mladih raziskovalcev. Publikacija je zaradi tehtnosti, poglobljenosti, predvsem pa strokovnosti razprav vzbudila veliko pozornosti v strokovni in laični javnosti v Sloveniji, na Hrvaškem in v Italiji.

M.G.

Osemdeset let dr. Kazimira Humarja

V četrtek, 2. marca, so prijatelji in znanci skupaj z msgr. dr. Kazimiro m Humarjem proslavili njegov osemdeseti življenjski jubilej. Pobudo za srečanje je dalo uredništvo Katoliškega glasa, tednika, kateremu je gospod Humar vdahnil veliko svojih moči, upov in trdne življenjske volje.

V glavnem posegu je urednik g. Dušan Jakomin dejal, da je ideja za to srečanje »prišla iz srca: ne kot prijetna dolžnost, ampak kot občutek in potreba po spontanem priznanju človeku, duhovniku, ki je vse svoje življenje posvetil Bogu, dušam - bližnjim in narodu.«

Nadalje je sedanjí urednik podčrtal velike zasluge dr. Humarja, ki je v težkih časih velikega trpljenja, v katerih »so nam hoteli vsiliti tujo učenost« in »nas odtrgati od vere in Cerkev«, ostal zvest Cankarjevemu klicu: Mati, Domovina, Bog. Velike zasluge ima tudi zaradi tega, ker se je med redkimi »lotil pisanja in sproti zaznamoval in količil jasne

Udeleženci srečanja (Foto Studio Reportage)

mejnike. Pero mu je kar teklo in zato je dajal, sejal, svaril, opozarjal, zavračal in vzgajal.« Ob koncu pa se je pogled g. Jakomina ustavil še pri današnjem delu na Katoliškem glasu: »Naš tisk, posebno Katoliški glas, bo ostal v ideji in zamisli nespremenjen. Pri njem morajo sodelovati starejše in mlajše moči... Novi oprijemi in potreba po novem izrazu ne izključujejo prvotne zamisli; še vedno veje isti duh... Z uporabo sodobnega jezika oznanjamo iste resnice in vrednote, ki so temelj našega in drugih narodov.«

Dekan g. Anton Lazar je v svojem posegu prehodil duhovniško pot g. Humarja, človeka, ki se je že kot mlad novomašnik »velikodušno razdajal ljudem, ki so veliko trpeli zaradi vojne.« »Več vreden kot vse obilno delo v dušnem pastirstvu, v šoli in na kulturnem področju, ki ga je ta leta močno zaposlovalo, je njegov vzorbní odnos do človeka. O tem bi lahko povedali slovenski misijonarji..., duhovniki z one strani meje..., Slovenci, raztreseni po

Evropi in po svetu..., izobraženci, študentje, navadni ljudje...«

Pozdrav in voščilo je v imenu tržaških duhovnikov izrekel tudi msgr. Vončina. Dr. Damjan Paulin se je g. Humarja spomnil predvsem kot zaslužnega kulturnega delavca, prvega predsednika Zveze slovenske katoliške prosvete; prof. Andrej Bratuž se mu je zahvalil za veliko vzgojno delo na šolskem področju; Julijan Čaudek se ga je spomnil kot ustanovitelja skavtske organizacije na Goriškem, kot človeka, ki je s to pobudo dal mladim goriškim Slovencem možnost rasti v odnosu z Bogom, s sočlovekom in z naravo.

G. Humarju so potem izrekli voščilo še mnogi prijatelji; to je dokaz njegovega širokega delovanja na teritoriju in z ljudmi. Posegel je tudi prof. Arnolfo De Vittor, predstavnik tednika Voce isontina. Skupni dar in pesmi v izvedbi dekliskega zbora Alenka iz Števerjana so g. Humarju izrazili zahvalo, ki mu jo je naša zemlja res dolžna, in voščilo: še na mnoga leta, g. Humar! - n

Kulturno društvo Danica počastilo dan slovenske kulture

Na Vrhu sv. Mihaela je novo izvoljeno vodstvo društva, ki ga sestavljajo skoraj sami mladi, pripravilo v petek, 24. februarja, v kulturnem središču svojo prvo kulturno prireditev.

Članica društva Viljena Devetak je v pozdravnem nagovoru podala verz poezije Jurija Paljka z zanimivim stavkom »Prešerna ni«. Dodala je, da se moramo ob Prešernu spomniti na našo dolžnost ljubezni do materinega jezika. Proslava mora prodreti v naša čustva, vzbuditi mora razmišljanje o našem stanju v zamejskem prostoru, o naši vasi, o naši besedi, o naših običajih in navadah.

Sledil je kratek pozdrav novoizvoljenega predsednika društva Borisa Frandoliča.

V kulturnem programu sta se prepletala petje in recital poezij Srečka Kosovela, Iga Grudna, Prežihovega Voranca, Jurija Paljka in domačina Franja Rojca. Te so podajale: Valentina, Tatjana, Vesna in Sara Devetak, Martina in Karolina Černic, Sara Tuniz, Serena Pelegrin in Morena Vizintin.

Številno občinstvo je prijetno presenetil nastop vrhovskih deklet, ki so pod vodstvom mlade dirigentke Tanje Kovic ubrano zapele pesmi: Oj Doberdob, Soči in Mrzel veter. Kot gost večera je nastopil MPZ Jezero iz Doberdoba pod izkušeno taktirko pevovodje Marija Pavlice. Izbor petih pesmi je sklenil s tradicionalno Zdravljico.

Iz izbora pesmi se je vila zgodovina kraškega človeka, ki je navezan na svoj kraj, na Kras, na katerem je vihrala prva svetovna vojna, ko sta pod točo jekla in svinca ječala doberdobska planota in hrib sv. Mihaela. V recitalu se v duhu teh dogodkov izluščila podoba vasi Vrha sv. Mihaela.

Na koncu programa je članica društva Viljena Devetak dodala verz Jurija Paljka, ki jih je uvedla na začetku programa. Obiskovalci kulturnih proslav se moramo nad njimi zamisliti! Glasijo se:

»Nekaj Slovencev hodi v gručah. Proslave je konec. Ura je polnoč. Prešerna več ni. Pika! Lepo so zapeli. Kaj bomo jedli? Rasni konji v kožuhih; tudi dame, same. Prešerna ni!«

Remo Devetak

Izredno župnijsko slavlje v Doberdobu

Naša župnija Doberdob šteje 950 župljanov. V letu 1994 je imela kar 15 pogrebov, 2 krsta in 8 porok. Vsekakor zanimivo razmerje, ki se ne pojavlja vsako leto. Na Valentinovo smo 19. februarja doživeli svojevrstno slavlje. Med deseto župnijsko mašo smo imeli tri krste. To je za našo vas prava redkost in gotovo ni bilo takega dogodka že nekaj let. Župnijski pevski zbor se je na ta izredni dogodek lepo pripravil; tako tudi cela župnija, saj smo krstili prvorojenca našega g. Hilarija in žene Suzi. Ime sta mu dala Mihael. Želimo mu, da bi imel odličan glas in da ne bo samo dober pevec, ampak tudi izvrsten glasbenik! Damjan Podversič in Elena Zavadlav sta krstila drugo hčerko Tamaro Marijo. Veliko veselja za vse njune tete in strice, še zlasti za gđ. Marijo. Tretji je bil krščen Samuel. Njegova mama je učiteljica Ester Ferletič, oče pa David Furlan, policaj iz Gorice. Kot zanimivost naj povem, da je ta gospod obiskoval samo italijanske šole; ko pa se je priženil na Krasu, je spoznal, da se bo moral »pokrasiti« in danes lepo govori slovensko in se tudi za naš jezik izredno zanima. Tudi njima želimo, da bi jima bil prvorojenec v oporo in veselje.

Krsti med župnijsko mašo so vsekakor poseben dogodek ne samo za starše novokrščencev, ampak tudi za celo župnijsko skupnost. To se je pokazalo, zlasti ko sta g. Damjan in ga. Ester brala berili. Poleg tega lahko tako vsi sodelujemo in molimo za nove kristjane, ki bodo živeli in rastli med nami in z nami.

Vsem, ki so pripomogli, da je naša župnija doživela ta lepi dogodek, iskrena zahvala.

Dario Bertinazzi

Kje je bodočnost Gorice?

Na Goriškem ostaja še vedno ena izmed kočljivih tem gradnja financerske šole. O tem, da bo ta objekt zgrajen, ni več nobenega dvoma, saj je dokončno besedo o njem izrekla Berlusconijska vlada tik pred odstopom. Sedaj je to le še vprašanje časa in lokacije, saj se še ne ve, ali bo objekt stal na letališču ali pa bo za gradnjo določena kakšna izmed praznih vojašnic. Dejstvo pa je, da bomo morali v bližnji prihodnosti računati tudi na to stvarnost. Z gospodarskega vidika je morda pridobitev; tudi s političnega vidika ima šola za finančne stražnike svoj pomen, ki ga ni prezreti. Z druge strani pa se zdi njena lokacija nekoliko anahronistična; ne razume se, kako lahko uskladiti to šolo z integracijo v Evropo, v katero spada tudi Slovenija, predvsem glede odprave carinskih pregrad. Kar se tiče nas, Slovencev na Goriškem, odpira gradnja tega objekta vprašanje glede varnosti naše narodnostne skupnosti. Celotna zgradba naj bi bila po prvotnem načrtu postavljena med Štandrežem in Sovodnjami, kar bi privedlo do bistvenih sprememb v etničnem tkivu ozemlja. Po drugi strani pa je res, da lahko ta trenutek izrabimo tako, da načrta a priori ne zavrtnemo in ga skušamo ovrednoti-

ti v tistih točkah, ki so nam lahko v korist, ker je zadeva komaj na začetku.

Lega Gorice v evropskem kontekstu ostaja bistvenega pomena. Tako se vrstijo srečanja, pobude in seminarji, ki naj bi ovrednotili Gorico znotraj evropskega gospodarskega razvoja. Eno izmed teh je bilo v krožku »Il Laboratorio«, na katerem je ravnatelj SDAG-a Bruno Podbersig zavrgel strah pred dejstvom, da se Slovenija bliža vstopu v Evropsko unijo. Upoštevajoč to dejstvo, naj se Gorica zgleduje po francoskem Montpellieru, ki je po vstopu Španije v EGS postal multimodalni center na francosko-španski meji. S pomočjo finančnih sredstev, ki jih je EGS dala na razpolago, so v Franciji uspeli povezati v eno samo multimodalno celoto cestne, železniške in letalske prevozne storitve. Te bi bile v goriški pokrajini v medsebojni neposredni bližini, kar daje možnost, da se model Montpellierera posnema in izboljša. Le na tak način - je bilo poudarjeno - se lahko izognemo usodi, ki je doletela Trbiž po vstopu Avstrije v Evropsko unijo. Zaradi aktualnosti tematike je vloga, ko jo je prevzel senator Bratina, še kako pomembna.

Julijan Čaudek

Koncert Ljubljanskih madrigalistov v Gorici

V nedeljo, 12. marca, bo v stolni cerkvi v Gorici ob 17. uri koncert v okviru koncertne sezone Slovenskega centra za glasbeno vzgojo Emil Komel iz Gorice. Zapeli bodo Ljubljanski madrigalisti pod vodstvom dirigenta Matjaža Ščeka. Naslov koncerta je Sakralna glasba 20. stoletja in to upravičeno, saj bodo ljubljanski pevci prepevali dela modernih in sodobnih avtorjev. Najprej bodo izvedli štiri motete za čas poroke francoskega skladatelja Francisca Poulenca. Tem bo sledilo spet delo istega avtorja z naslovom Ave verum corpus. Ljubljanski madrigalisti pa bodo zapeli še Benedictio Urmasa Sissaska, Ave Maria Stella Otta Ollssona in še njegovi pesmi Psalmis CXX in Jesu dulcis memoria; nadalje skladbi O salutaris hostia in Regina coeli Vyatautasa Miškinisa ter skladbo Rest Ralph Waughaba Williamsa, za konec pa še iz Maše za štiriglasna mešana zbora Franka Martina Kyrie in Credo. Povejmo še, da veljajo Ljubljanski madrigalisti za enega najboljših slovenskih zborov.

Slovenski kulturni praznik na Plešivem

Petletna tradicija je, da Slovenci s Plešivega in Podgore praznujemo slovenski kulturni praznik skupaj.

V petek, 3. marca, smo se zbrali v Gradnikovi kleti v kar lepem številu. Program so izoblikovali učenci OŠ s Plešivega in člani PD Podgora. Otroci so nam na duhovit način prikazali proces volku iz pravljice o Rdeči kapici. Junaki iz pravljice so se sicer predstavili v drugačni obliki, kot smo jih vajeni videti. Bili so bolj »moderni« in kot mi prenasršeni s problemi sodobne družbe. Vsega zla pa je bila kriva kultura oz. nekultura.

Člani dramske skupine iz Podgora so nam podali recital o prevzetni

Urški, ki jo povodni mož povede v valove Ljubljanice.

Pester in skrbno izbran je bil program MePZ Podgora, ki je svojo izvedbo sklenil z Zdravljico.

Dirigent zbora dr. Mirko Špacapan je imel tudi kratek nagovor o pomenu praznovanja dneva slovenske kulture, o pomembnosti slovenske šole in kulturnih društev, ki so vodilne sile v boju za naš obstoj v teh dveh vasicah, ki sta že sami tako ogroženi in žal še posebno zaradi nezavednosti mnogih Slovencev samih, ki se jim zdi sosedov zeljnik boljši in bogatejši, pridelek pa boljše kvalitete...

-ja

Reakcije v Trstu po umiku italijanskega veta mandatu za pogajanja o pridruženem članstvu Slovenije v EU

Včerajšnji umik italijanskega veta k začetku mandata za pogajanja o pridruženem članstvu Slovenije k Evropski uniji je na Tržaškem povzročil val reakcij. Tržaška desnica seveda napada italijansko zunanjo ministrico Susanno Agnelli, češ da je Italija ponovno nekaj dala Sloveniji, ne da bi ji le-ta karkoli jamčila, zlasti kar se tiče nepremičnin istrskih beguncev. Pri tem je glasno zlasti Nacionalno zavezništvo, predvsem v osebi svojega tržaškega parlamentarca Roberta Menie, ki govori o izdajstvu interesov Italije in istrskih beguncev in ki poziva ministrico Agnellijevo ter tržaškega župana Illyja k odstopu. Podobna stališča imata ostala dva parlamentarca Pola svoboščin Marucci Vascon in Gualberto Niccolini ter razni predstavniki begunskih organizacij, zlasti Paolo Sardos-Albertini in predsednik Združenja Istranov Denis Zigante.

Ob tem pa je treba pripomniti, da si istrski begunci v svojih zahtevah niso enotni. Medtem ko Sardos Albertini, Zigante in drugi zahtevajo »vse ali nič«, so nekateri drugi izbrali drugačno pot. Tako je storilo npr. Združenje istrskih skupnosti, katerega predsednik je Ruggero Rovatti. Le-ta se zavzema za to, da begunci, ki so zapustili svoje domove v Istri, prejmejo primerno

Tržaški župan Riccardo Illy

odškodnino. Z razliko od ostalih Rovatti sorazmerno pozitivno ocenjuje rimski dogovor med Italijo in Jugoslavijo iz leta 1983, kjer so določili odškodnino za zapuščene nepremičnine. Ta dogovor, pravi Rovatti, je omogočil, da je prišla odškodnina za več kot šeststo hiš. Tako so v ponedeljek na sedežu Združenja istrskih skupnosti predstavili zakonski predlog, po katerem naj bi odškodnino prejeli tisti, ki so zapustili nepremičnine v bivši coni B Svobodnega tržaškega ozemlja in to tako, da se koeficient veljave nepremičnin iz leta 1938 pomnoži za 200.

Ostale politične sile izražajo pozitivne ocene odločitve italijanske vlade. Med temi je gotovo tudi tržaški župan Riccardo Illy, ki je zadovoljen z odgovorom ministrice

Agnellijeve na dokument, ki ga je podpisal skupaj s parlamentarcema Vasconovo in Niccolinijem ter podpredsednikom Dežele Antonionejem in v katerem je zahteva, naj se pred podpisom odloka o pridruženem članstvu Slovenije v EU rešijo dvostranska vprašanja med Slovenijo in Italijo. Agnellijeva je na to pismo odgovorila pritrdilno in dejala, da bodo tako Italija kot tudi druge članice EU bdele nad tem, da se bodo dvostranski spori rešili pred dejanskim pridruženjem Slovenije k EU. To je zadovoljilo župana Illyja, ne pa ostalih podpisnikov, zlasti Vasconove in Niccolinija, ki sta tudi podpisala dokument Nacionalnega zavezništva, v katerem se zahteva odstop ministric Agnellijeve.

Pozitivne ali previdne so tudi ocene predstavnikov tržaškega gospodarstva; omeniti pa velja komentar, ki ga je napisal znani novinar Paolo Rumiz v dnevniku Il Piccolo v torek. Rumiz piše, da je dosedanje odklonilno zadržanje Italije do pridruženja Slovenije k EU škodilo uveljavljanju italijanskih proizvodov na vzhodnoevropskih tržiščih in seveda v Sloveniji. Treba je pohiteti, saj utegnejo v nasprotnem primeru drugi (beri Nemčija) zasesti vsa mesta na razpolago.

(iž)

Nenavadne vaje neimenovanih skupin v okolici Trsta

Pred dobrim letom so sredstva javnega obveščanja opozarjala na ne ravno nedoločen pojav mobilizacije prostovoljcev za »osvobajanje izgubljenih ozemelj«, ki naj bi jo izvajala italijanska skrajna desnica predvsem v bližnjih sosednjih deželah (Furlanija-Julijska krajina, Veneto, Južna Tirolska, Lombardija) in to kar že poljavno (prek oglasov, lepakov, telefonov). Omenjal se je tudi obstoj posebnih centrov za urjenje, zlasti v okolici Milana. Očitno je pojav postal tako motilen, da so morale v nekaterih primerih nastopiti zoper organizatorje novačenja celo sodne oblasti z utemeljitvijo, da naj bi šlo »za sovražna dejanja zoper sosednjo državo«. Vendar so bili obtoženi, zlasti v desničarskem tisku, predstavljeni bolj z avreolo junakov kot pa s slovesom kriminalcev.

Po nekaterih podatkih sodeč bi lahko sklepali, da je bilo navedeno novačenje uspešno, saj lahko danes opazujemo nenavadne vaje neimenovanih skupin kar že ob meji, in sicer na tržaškem Krasu in v neposredni okolici Trsta, kot npr. v gozdu na Vezni (Monte Grisa) pri Proseku, v bregu nad naseljem Sv. Sergeja (Borgo San Sergio) in drugje. Skupine štejejo po nekaj deset ljudi srednje starosti, pretežno moških. Oblečeni so v maskirne uniforme z našitkom Italija na rokavu ter opremljeni z orožjem s »plastičnimi nabojki«. Zbirajo se praviloma ob nedeljah zjutraj. Vaje sestojijo iz hoje in teka po gozdu, streljanja v tarče, orientacijskega urjenja ipd. Na nekaj preradovednih vprašanj novinarja (RAI DUE) so skrivnostni gozdni obiskovalci postregli s sko-

pimi in ne preveč prepričljivimi pojasnili, da ni pri stvari posredi nobena stranka, da gre za neformalne skupine prijateljev, ki jim

taka oblika rekreacije najbolj ustreza in da njihovo početje ni v nasprotju z zakoni.

Milan Gregorič

Nikos Huliarás v Trstu

V petek, 3. marca, so Združenje grških študentov, Grško-pravoslavna skupnost in Krožek Che Guevara priredili v tržaškem gledališču Miela srečanje s pesnikom, slikarjem in kantavtorjem Nikosom Huliarásom. V Italiji in Sloveniji je Nikos Huliarás skoraj neznan; v Grčiji, Franciji in Nemčiji ga pa zelo cenijo predvsem kot pesnika in pisatelja.

Nikos Huliarás se je rodil leta 1940 v Gjanini v Grčiji, doštudiral na Akademiji za likovno umetnost in postal eden izmed najboljših grških slikarjev našega časa. Zanima se tudi za ljudsko pesem, saj je zbral veliko število ljudskih napevov iz Epira.

Na srečanju sta docentka novogrške literature na tržaški univerzi prof. Lucia Marcheselli Loukas in Huliarasova prevajalka v italijanščino prof. Caterina Carpinato najprej predstavili samega avtorja. Prebranih je bilo nekaj njegovih del v italijanskem prevodu, nato pa jih je sam avtor prebral v svojem jeziku. Ob koncu je sam Huliarás nastopil tudi kot kantavtor. Zapel je nekaj svojih in tudi nekaj ljudskih pesmi.

Neštevilno občinstvo je lahko tako v celoti dojelo njegovo ustvarjalnost, katere glavne teme so nerazumevanje med ljudmi, mrzlično pehanje za uspehom in pozabljanje na najbolj osnovne vrednote človeškega življenja, osamljenost

in minevanje časa. Ena izmed njegovih najlepših pesmi je npr. pesem Vsakdan, ki se glasi takole: »V najbolj neverjetnih krajih, med množico ljudi, na glavnih cestah in na trgih se najde vedno nekdo, ki pade sam.«

Upamo, da se bodo take predstavitve, ki so res vredne, da se jih udeležimo, še ponavljale v naših gledališčih, saj so sad sodelovanja različnih narodnostnih in verskih skupnosti v Trstu.

Maila Ozbič

Nova tržaška revija

Trst je od sobote, 4. t.m., bogatejši za novo revijo. Gre za mesečnik **Orient express**, ki ga izdaja Kulturni center Gulliver in katerega posebnost je, da je štirijezičen: vsak članek je namreč natisnjen v italijanščini, angleščini, slovenščini in nemščini. Naslov mesečnika želi biti, kot znani vlak, simbol povezovanja med različnimi ljudmi in kulturami. Revija bo skušala poročati zlasti o pozitivnih dogajanjih na Tržaškem, čeprav ne namerava zmolčati negativnih pojavov. Vse to so povedali na predstavitvi številke 0 v soboto, 4. t.m., na sedežu mednarodne šole »European School of Trieste«, na kateri so sodelovali predstavnik šole Fumi, predsednik centra Gulliver Rosario Lima in odgovorni urednik Orient expressa Riccardo Huber.

Večer slovenske pesmi na Opčinah

To je naslov tradicionalne Prešernove proslave, ki jo organizira openski cerkveni zbor Sv. Jernej, saj se svečanost običajno odvija v luči slovenske pete pesmi. Tako je bilo tudi v soboto, 4. t.m., v prenovljeni dvorani Finžgarjevega doma na Opčinah, kjer se je zbralo res številno občinstvo, ki je prisluhnilo nastopu domačih pevskih zborov: mladinskega zbora in dekliške skupine Vesela pomlad, ki ju vodi neutrudni Franc Pohajač, cerkvenega zbora Sv. Jernej in moškega zbora Tabor, ki je na sobotnem večeru nastopil kot gost. Vsak izmed omenjenih zborov je zapel nekaj pesmi iz svoje zakladnice, na koncu pa sta zbora Sv. Jernej in Tabor skupaj zapela Prešernovo Zdravico v Vrabčevi uglasbitvi.

Sobotna prireditev je sicer potekala tudi v luči prisotnosti letošnjega Prešernovega nagradjenca pisatelja Alojza Rebole, ki sam živi na Opčinah. Tako so člani gledališke skupine Tamara Petaros podali recitacijo Rebolove novele *Vinograd rimske cesarice*, kratek nagovor pa je imel tudi pisatelj sam, ki je poudaril, da je usoda naše skupnosti odvisna predvsem od nas samih, od naše volje do življenja.

Letošnji Večer slovenske pesmi - ki sta ga povezovala napovedovalca Ines Škabar Bitežnik in Janez Beličič - je skratka potekal občuteno in zbrano, udeleženci pa so se na koncu še dolgo zadržali pri družabnosti, na kateri ni manjkalo veselja in petja.

Praznovanje sv. Jožefa v Ricmanjih

Ob 350-letnici prve cerkve sv. Jurija, ob 225-letnici sedanjega svetišča sv. Jožefa

CERKVENI SPORED

V nedeljo, 19. marca, bo ob 9.30 tiha romarska sv. maša; ob 11. uri slovesna peta sv. maša; ob 15. uri litanije sv. Jožefa in sv. blagoslov; ob 16. uri sv. maša za italijanske vernike; ob 17. uri večerna sv. maša in sklep praznika.

Med nami bo misijonar minorit p. Janez Šamperl iz Pirana. Ves dan bo priložnost za velikonočno spoved in obhajilo.

KULTURNI SPORED

V soboto, 18. marca, bo v BARAGOVEM DOMU ob 19. uri odprtje razstave *Spomeniki pisane besede v Ricmanjih* (iz župnijskega arhiva); ob 19.30 celovečerni koncert pevskega moškega zbora PD Fran Venturini iz Domja.

V nedeljo, 26. marca, bo ob 18. uri v Baragovem domu dramska

prireditev *Kandidiraj, le kandidiraj!* v izvedbi dramske skupine PD Štandrež.

Škofov pastoralni obisk v župniji Repentabor

V nedeljo, 12. marca, bo škof Lorenzo Bellomi obiskal našo župnijo. Ta pastoralni obisk bi moral biti že lani ob sveti birmi. Zaradi bolezni je bil preložen, birmo pa je imel škofov vikar za Slovence msgr. Franc Vončina.

Škofov pastoralni obisk je srečanje z župnijsko skupnostjo. Prihaja kot tisti, ki je po svoji službi v prvi vrsti odgovoren za božje ljudstvo v tržaški škofiji. Prihaja, da nas utrdi v veri in nam razlaga božjo besedo.

Ob srečanju z nami bo začutil utrip naše repentabske župnijske skupnosti. To se bo posebej odražalo pri nedeljski službi božji, ob srečanju s sodelavci in na splošnem zborovanju. Prav gotovo ne bo mogel v tem kratkem obisku govoriti z vsemi in videti vseh težav in problemov. Glavne poteze pa se bodo vendarle zarisale ob naših skupnih srečanjih.

Škofov pastoralni obisk je tudi čas za naš premislek o naši veri in skupnosti. V teh letih se je sicer nedeljska župnijska skupnost okrepila. Glede na število krščenih pa se čuti določeno odtujevanje. Naj bo ta škofov obisk vsem, ki se čutijo kristjani, spodbuda h graditvi naše lokalne krščanske skupnosti.

SPORED OBISKA

Ob 10. uri bo slovesna nedeljska služba božja, ki jo bo vodil g. škof; ob 11. uri po maši srečanje z otroki, še posebej z lanskoletnimi birmanci in letošnjimi prvoobhajanci ter njihovimi starši, nato z odraslo mladino;

ob 17.30 srečanje z župnijskimi sodelavci;

ob 18. uri zborovanje za vse.

T.B.

Prešernova proslava v Škednju

V nedeljo, 5. t.m., se je v prostorih društva Ivan Grbec v Škednju odvijala Prešernova proslava, ki jo že več let tradicionalno prirejajo omenjeno društvo, škedenjski Dom Jakoba Ukmarja in PD Kolonkovec. Slavnostna govornica je bila prof. Bogomila Kravos, ki se je zavzela za ovrednotenje dela na kulturnem področju, h kateremu je treba pristopiti z zavestjo o njegovi častnosti ter o lastnih odgovornostih.

Zaradi bolezni sta odpadla nastopa škedenjskega cerkvenega zbora in zbora PD Kolonkovec, zato je imel daljši nastop le ženski zbor Ivan Grbec. Nastopili so tudi trije gojenci Glasbene Maticе-šole Marij Kogoj, in sicer violinist Francišek Tavčar, pianist Stefano Artesi in čelist Aleksander Sluga.

POSTNI GOVORI

V CERKVI SV. JAKOBA
V TRSTU: nedelja, 12. mar-
ca, ob 16. uri: p. Ernest Benko:
Izdal sem nedolžnega.

NA RADIU TRST A:

- petek, 10. marca, ob 16.45:
Življenje po vesti - p. Marijan
Čuden.
- ponedeljek, 13. marca, ob
16.45: Kreposti, greh in usmi-
ljenje - p. Franci Pivec, pre-
fekt Serafinskega kolegija v
Kamniku.

ZA DOBRO VOLJO

TAKO LEPO JE BILO, DA SEM JIH POVABIL,
NAJ PRIDEJO TUDI JUTRI ZVEČER

OBVESTILA

PD Rupa-Peč prireja v soboto, 11. marca 1995, ob 20.30 KULTURNI VEČER z naslovom BRDA V SLIKI IN BESEDI. Sodelujejo člani PD Rupa-Peč. Sledi nastop MIPZ Rupa-Peč in MePZ Rupa-Peč. Vsi toplo vabljeni!

Goriška škofijska mladinska pastorala in center Stella Matutina prireja izjemno srečanje z ustanoviteljem SERMIG-a Ernestom Oliverom. Naslov srečanja, ki bo v soboto, 11. marca, ob 17. uri v teatru Coassini v Gradišču ob Soči, je »Dati dom upanju«. Vsi res pristrčno vabljeni!

V četrtek 16. marca zvečer bo kot leto v goriški stolnici zborovski KONCERT V ČAST GORIŠKIH FARNIH ZAVERNIKOV SV. HILARIJA INTACIJANA, katerega se udeležuje pet mestnih pevskih skupin. Prireditelji so k sodelovanju povabili tudi MEPCZ PODGORA, ki se bo predstavil s skladbami F. Poulanca Vine me electa, A. Brucknerja Ave Maria in M. Spacapana Tkanina revna sem.

SLOVENSKA DUHOVNJA V GORICI prireja na velikonočni ponedeljek romanje k Mariji Pomagaj v Dole nad Idrijo. Prijave do konca marca v zakristiji pri Sv. Ivanu ali pa v Zavodu sv. Družine.

Jubilejna 25. revija otroških in mladinskih pevskih zborov PESEM MLADIH bo letos v nedeljo, 2. aprila, ob 16. uri v Kulturnem domu v Trstu.

PD Mačkolje vabi v nedeljo, 12. t.m., na ogled igre KANDIDIRAJ, LE KANDIDIRAJ! v izvedbi dramske skupine PD Štandrež. Pričetek ob 17. uri v Srenjski hiši v Mačkoljah. Vabljeni!

ŽUPNIJA SV. JERNEJA AP. - OPČINE prireja v nedeljo, 12. marca, ob 18. uri KONCERT, ki ga bosta oblikovala MARKO FERİ - kitara in

Redovnica
Aleksandrinka je
odpotovala k Bogu

Dorica Makuc je v svoji knjigi Aleksandrinke orisala križev pot primorskih žen in deklet, ki so odhajale v Aleksandrijo v Egipt za zaslužkom. Med temi ženami je bila tudi šolska sestra Pija, ki so jo pokopali 2. marca.

Pokojnica, s krstnim imenom Evgenija Ožbot, rojena v Bukovici 28. novembra 1913, bivajoča z družino v Renčah, je kot mlado dekle odšla z mamo v Aleksandrijo v Egipt. Tam jo je mama zaupala šolskim sestram, pri katerih je rasla in se vzgajala. Videla je njih delo in skrb za primorska dekleta, pa je sklenila, da hoče tudi sama delati isto. Vstopila je v njih družbo, opravila noviciat in položila redovne obljube v Tomaju, kjer so imele sestre provincialno hišo.

Kot šolska sestra je bivala v raznih postojankah, pred zadnjo vojno tudi v goriškem malem semenišču, ko so šolske sestre skrbele za semeniško kuhinjo. Ko so med vojno semenišče zaprli in ga spremenili v vojaško bolnišnico, je s. Pija odšla v Egipt, nato v Rim, kjer je dobila mesto v

bolnici San Filippo več kot devet let. Znova so jo poklicali v Egipt in nato domov v Trst. Ker se je v Rimu usposobila za bolničarko, so ji sedaj v Trstu zaupali skrb za bolnice. Nazadnje je prišla v Gorico v Zavod sv. Družine in ostala tu kot bolničarka zadnjih dvajset let svojega življenja. Nazadnje je tudi sama opešala in bila privezana na voziček. Končno jo je Bog rešil trpljenja in jo vzel k sebi.

Pogreb pok. s. Pije je bil v zavodski kapeli in ga je vodil msgr. Franc Močnik ob somaševanju 12 duhovnikov. Kapelo so napolnile sestre in žlahta ter prijatelji iz Bukovice in Renč.

Sestre so med mašo ubrano pele, celebrant pa je spregovoril spominske besede o pokojnici in pozval vse k molitvi za nove redovne in duhovniške poklice, da ne zmanjka delivcev sv. zakramenta in pričevalcev redovniških obljub.

K.H.

V NEDELJO, 19. MARCA bo v bolnišnici na Katinari ob 17.15 sveta maša za slovenske vernike.

Zahvala
in spomin

Čutim dolžnost, da se tudi javno zahvalim vsem znanim in neznanim, ki so mi čestitali in voščili ob življenjskem jubileju. Obenem pa se želim spomniti vsaj nekaterih, ki sem z njimi sodeloval pri številnih skupnih pobudah.

Katoliški glas: msgr. Alojzij Novak, msgr. Mirko Brumat, g. Stanko Stanič, g. Jože Jurak, msgr. Franc Močnik, g. Dušan Jakomin, Upravnica Zora Piščanc.

Pastirček: prof. Vilko Čekuta, msgr. Srečko Gregorec, dr. Jože Prešeren, ga Ljubka Šorli, g. Marjan Markežič.

Slovenska katoliška prosveta: po zadnji vojni je bilo ustanovljeno v Gorici prvo slov. katol. prosvetno društvo leta 1950. Člani odbora: dr. Anton Kacin, prof. Martin Kranner, prof. Mirko Filej, Maks Komac, Viktor Prašnik. Na pobudo tega društva se je začela akcija za zgraditev prosvetne dvorane oz. **Katoliškega doma**. Osnovana sta bila širši in ožji odbor. V ožjem so bili člani goriškega prosvetnega društva, katerim se je pridružil Ciril Koršič, ki je prevzel nalogo upravnika. Ta ožji odbor je potem vodil Katoliški dom tudi potem, ko je bil zgrajen

SLOVENSKI CENTER ZA GLASBENO VZGOJO
EMIL KOMEL

Koncertna sezona 1994/95

SAKRALNA GLASBA 20. STOLETJA

F. Poulenc, U. Sisask, O. Ollsson, V. Miškinis,
R. W. Williams, F. Martin

Ljubljanski madrigalisti

dirigent Matjaž Šček

Stolna cerkev v Gorici

v nedeljo, 12. marca, ob 17. uri.

KATOLIŠKA KNJIGARNA

V galeriji Katoliške knjigarne na Travniku
bo v sredo, 15. marca, ob 18. uri
odprtje razstave

FRANKA VECCHIETA

Umetnika bo predstavil Joško Vetrih.

Vljudno vabljeni!

ZDRUŽENJE PEVSKIH ZBOROV
ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE
MEŠANI PEVSKI ZBOR RUPA-PEČ

PRIMORSKA POJE 95

Sobota, 18. marca, ob 20.30
v Kulturnem domu v Sovodnjah

Nastopajo: Lovski zbor Kozorog iz Vipave, Portoroški zbor, Mladinski mešani zbor Knežak, MePZ Ivan Rijavec iz Idrije, Ženski učiteljski zbor Tolmin in MPZ Srečko Kosovel iz Ajdovščine.

SKPD M. FILEJ - ODER 90
GORICA

H. Friderich Kühnelt

EN DAN Z EDVARDOM

režija Darko Komac

Kulturni dom v Gorici
nedelja, 19. marca, ob 18. uri
Vljudno vabljeni!

februarja 1962.

Skavti: dr. Oskar Simčič je ustanovil skavtinje v Števerjanu, ki so se jim potem pridružile skavtinje iz Gorice in drugih vasi.

Naj bo zapisanih vsaj nekaj imen, skupaj z drugimi številnimi smo se trudili za prosvetno življenje naših ljudi in za rast božjega kraljestva.

Kazimir Humar

ČESTITKE

Rupenci in Pečani hvaležno čestitajo msgr. dr. KAZIMIRU HUMARJU ob 80-letnici! Z njim se veselijo, se ga vedno spominjajo in mu želijo vse najboljše. Še na mnoga leta!

DAROVI

Za cerkev v Gabrjah: Irma Pernarčič Devetak 5.000 lir.

Za cerkev na Peči: N.N. za cvetje 55.000 lir.

Rupa. Ob 2. obletnici smrti moža Lenarta Marjeta Kosič za cerkev 50.000, za MePZ Rupa-Peč 50.000 lir.

Za KG: Kogoj Antonija - Francija 70.000; Ušaj Amalija 50.000 lir.

Za popravila cerkve sv. Ivana: v spomin svojih rajnih Albina C.Z. 1.000.000; A.K. 50.000 lir.

Za popravilo zvonov v Štandrežu: druž. Slavko Zavadlav 100.000; Ana, Pepca in Ema 150.000 lir.

Za nagrobni spomenik g. Germeka: Miroslav Tavčar 150.000 lir.

Brecelj Anton-Bolzano: za Karitas 100.000, za misijone 100.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: ob smrti č. sestre Pije Ivan Humar in Ivan Ušaj 200.000 lir.

Za slov. misijonarje: N.N. Rupa 150.000; sestra Marija iz Boršta, ki živi v Franciji 50.000 lir.

Za begunske otroke v Ajdovščini: N.M. v počastitev spomina Antona Kocjana 20.000; Marija Žagar 50.000 lir.

Župnija Mačkolje za poplavlence v Piemontu: Pepa Slavec 50.000; Francka Smotlak 100.000; Olga Štokovič 100.000; Adriana Tul 100.000 lir.

Za lačne v misijonu g. Lisjaka: N.N. Mačkolje 50.000 lir.

Za cerkev v Mačkoljah: Mira Smotlak 50.000; namesto cvetja pok. Gizeli Jolanda Smotlak 20.000; N.N. 50.000 lir.

Za staro šolo v Mačkoljah: Mira Smotlak 50.000 lir.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik:

Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva
Riva Piazzutta 18 - Gorizia - P.I. 00480890318
Tiska: Tiskarna Budin
Riva Piazzutta 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija	55.000
Slovenija	55.000
inozemstvo	80.000
zračna pošta	100.000

Oglasi in osmrtnice: 1 modul (5 cm višine v enem stolpcu) 45.000 lir + 19% IVA. Možne so sestave z več enako velikimi moduli, ne pa vmesne mere.

Član:

ZDRUŽENJE ITALJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA

ZVEZA ITALJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV